

Újfolyam

80. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2020. szeptember

„Boldog az az ember, akinek te vagy ereje, aki a te utaidra gondol.”

(Zsolt 84,6)

A LEGFONTOSABB TANÁCS ÉS KÉRDÉS

Izgalmas és sokak számára mozgalmas nyári időszak után, itt van a szeptember. A tanév kezdete. Mennyi tanács megfogalmazódik bennünk, mikor a gyermekeinket az iskolába kísérjük akár szülőként, vagy nagyszülőként. Másrészt biztosan visszaemlékszünk arra, hogy mennyi jó tanáccsal láttak el bennünket a szeretteink, mikor a kezünket fogva kísérték az óvodába, iskolába. „Figyelj oda mindenre!” „Szorgalmasan tanulj” „Jegyezz meg mindent” „Fogadj szót!” „Egyél meg mindent” Én ilyen mondatokra emlékszem a gyermekkoromból. A tanévnyitóra nekem is a szívemre helyeződött egy hangsúlyos mondat, amit Isten mond kicsiknek, és nagyoknak is. *Nyisd meg a szíved! Először a Zsoltárok 37,31 lett hangsúlyossá: „Isten törvénye van a szívében, nem ingadoznak léptei.”* Az élő hitű embernek, Isten gyermekének a jellemzése ez a mondat. Legyen az gyermek, fiatal, felnőtt, vagy idős. Minden időben rövid, de hangsúlyos leírás, és egyben ígéret is.

A hívő ember a szívében hordozza Isten szavát, üzenetét, tanítását, intelmeit, törvényét. A szívünk, életünk központja. Mint egy vezérlőmű irányítja mindennapjainkat, gondolkozásunkat, érzelmeinket, tetteinket, döntéseinket. Legyen az Isten beszéde életed központi helyén! Nem elég tehát, hogy a fejedben legyen! Vagyis megtanultad, megismerted. Lehet, hogy arra törekszel, hogy egyre többet megismerj belőle. Azonban ha csak a fejedben marad, akkor okos leszel, lehet, hogy néha büszke is, hogy mennyit tudsz, de még nem vagy élő kapcsolatban Istennel. Ha le kellene rajzolni az ilyen

embert, akkor jó nagy fejjel rajzolnám le, a test többi részéhez képest. Aztán hordozhatja valaki a hátán is az ismeretet, mint egy terhet, amit el kell olvasni, meg kell tanulni, de inkább csak teher, és fáj a hátunk is tőle! Persze a világban azok vannak a legtöbben, akiket egyáltalán nem érdekel Isten törvénye még ismeret, tudás szintjén sem. A nyáron olvastam egy német felmérésről, ahol a 10 parancsolatot mérték fel az emberek körében. Alig volt, aki az első négyet el tudta mondani. A következő hatra már többen emlékeztek, de nagyon kevesen voltak, akik megvalósítani akarták. Olyan világban élünk, ahol gyártják az emberek a kifogásokat, hogy miért nem fogadnak szót Isten útmutatásainak. Aztán sokféle következményét hordozzák ennek. *A szívedben legyen!* Ez az Ige azt a fontos ajándékot fogalmazza meg, hogy az élő hitű ember a szívébe zárta Isten szavát, és az Ő intelmeit. Nemcsak ismeri, el tudja mondani. Nemcsak a fejében, vagy vállain, hanem az élete közepén van. Aztán, ahogyan elkezdtem ezen gondolkozni, elmélkedni, hogy mindez hogyan valósul meg, akkor eléem hozta Isten a 119. Zsoltár sorait. (9- 16. versek): *„Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú? Úgy, hogy megtartja ígédet. Teljes szívből kereslek téged, ne engedd, hogy eltérjek parancsolataidtól! Szívembe zártam beszédedet, hogy ne vétkezzem ellened. Áldott vagy te, Uram! Taníts meg rendelkezéseidre! Ajkam felsorolja szád minden döntését. Minden gazdagságnál nagyobb öröm, ha intelmeid szerint élhetek. Utasításaidon elmélkedem, és figyelek ösvényeidre. Gyönyörködöm rendelkezéseidben, igédről nem feledkezem meg.”*

Ebben a szakaszban a Zsoltáros nagy lelkesedéssel részletezi, hogy mit jelent a számára

a szívben hordozni Isten beszédét, tanításait. Nemcsak résnyire nyitotta az ajtót, hanem teljes szívvel befogadta az Urát. Megnyitotta előtte a szívét, és bezárta oda. Mint drága kincset. Aztán forgatja, gondolkozik róla. Egyre mélyebben megérteni akarja. Ezért meg is tanulja. Szeretné, hogy sokszor eszébe jutna, hogy jó döntéseket tudjon hozni. A szíve legnagyobb kincsének tartja. Ebben gyönyörködik a leginkább. Nem akar egy picit sem elfelejteni belőle.

Milyen kincsekkel van tele a szíved? Ki vagy mi életed gyönyörűsége? Ez a kérdés életkérdés számunkra. A jövőnket döntően meghatározó.

Hiszen az Ige másik fele így hangzik: „*nem ingadoznak a léptei*” Aki a szívébe engedi, zárja, forgatja Isten szavát, az megtartatik, szilárdan megáll, mert kösziklán áll. Pontosan ez a kérdése a Zsoltárosnak is: „*Hogyan tarthatja tisztán életútját az ifjú?*” Ebben megfogalmazódik korunk fontos kérdése is: Hogyan maradok meg? Hogyan tudok megállni sokféle támadás között? Mire támaszkodjunk ebben a járványos, vírusos időben? Hogyan tudom tisztán tartani magam? Ha a járványra gondolunk, ami most napi aggodalmat okoz, akkor halljuk, hogy sokszor megállapítják: aki immunis a vírussal szemben, annak van védelme. Másrészt keresik a védőoltást, hogy beadhassák. A védelem belülről van, ha megvan. Ugyanígy ezek az Igék is erről beszélnek. Belülről kell megerősödnünk! A külső körülménye-

ket nem tudjuk uralni, sokszor megváltoztatni sem. Azonban ha belülről védelmünk van, akkor megállunk, nem ingadozunk. Így erősít meg Isten beszéde, üzenete, útmutatása minden reggel bennünket, amikor megnyitjuk előtte a szívünket. Belülről biztos védelmet ad a támadásokkal szemben is. Mert fontos újból és újra arra gondolni, hogy van a járványnál is nagyobb baj itt a világon! Az, hogy beteg lehetek, sok aggodalmat okozhat.

Azonban ennél sokkal tragikusabb, ha valaki istentelenül, hitetlenül, Istentől távol éli le az életét. Mert akkor elkárhozik, az örök halálba jut. Onnan nincs szabadulás. Azonban

a szívbe beengedett, ott forgatott, megértett, és megélt Ige, az megtart. Nemcsak ebben a világban, hanem örökké! Ezért: Kezdd el élni! Nyisd meg a szíved előtte! Cselekedd! Szeresd, gyönyörködj benne! Engedd, hogy betöltsön, és gyakorlattá legyen! Vagyis: „*Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, és teljes erődből!*” (Máté 22,37) Így őrizheted meg tisztán magadat, údat, szeretteidet. És nemcsak a járványos időben, hanem minden időben, minden helyzetben, itt és ezen a világon túl!

Somogyiné Ficsor Krisztina

Én minden reggel nyugtatót szedek.
Bibliai tableta – verseket.
S ha bevettem, már nyugodt is vagyok.
Hát semmi felől ne aggódjatok!

Füle Lajos

A GYÜLEKEZET IMÁDSÁGA NÉLKÜL NEM BÍRTUK VOLNA KI EZT AZ IDŐSZAKOT

Milyen érzés volt a kamera mögött egyedül állni, s úgy hirdetni az Igét a templomban, hogy csupán egy maroknyi szolgálói csapat ült a padokban? Mi, többiek, otthon a számítógépes képernyőkön keresztül néztük és hallgattuk az istentiszteletet, bibliaórát, ifjúsági alkalmakat. Hogyan és mire tanította lelkipásztorainkat az élő közvetítések, videó-üzenetek világára való átállás? Alábbi összeállításunk a karantén alatti szolgálatokról szól.

Hálás és reményteli szívvel éltem meg

Hálás szívvel vallhatok arról, hogy Urunk változatlan kegyelme segített változni, változtatni az új helyzetben. Megtartó biztonság Hozzá kötődni, Vele közösségben lenni! Küldetésem nem változott, új kihívásban erősödött meg. Átállni az élő közvetítések, videó üzenetek világára nem volt teljesen előzmények nélkül. Urunk egy éve szívemre helyezte, hogy fontos lenne nemcsak hallható és írott formában rögzíteni az igehirdetéseket, hanem látható formában is. Gondolkozás és készülődés közben érkezett el „élesben” ennek szüksége, lehetősége. Örömmel és reménységgel készítettem el a videó üzeneteket,

leveleket a gyülekezet tagjainak. Egy évvel ezelőtt gyűjtöttem össze Spurgeon áhítatainak reményteli gondolatait, most közre adhattuk a honlapon. Mindez Isten előkészítő munkája volt, csodálatos volt látni ezt a személyes életemben és szolgálatomban. Az élő közvetítések technikai feltételeinek kibontakozása, a háttérismeret megszerzése egy izgalmas, tanulságos felfedező tanulási folyamat volt számomra. Urunk személyi támogatást, segítséget is kirendelt mindeközben. Botladozva, de nagy örömmel láttuk, éltük át gyülekezeti közösségünkben, hogy az Úr gondoskodik arról, hogy hangozzék az Ige, ne maradjon el istentisztelet, lehessenek bibliaórák, felkészítő alkalmak, sorozatok, megbeszélések. A kamera mögött nem éreztem egyedül magam, hiszen láthatatlanul, de valóságosan együtt lehettünk a testvérekkel. Éreztem az imádságok erejét, tapasztaltam a kegyelemre szorultságunk valóságát, Isten segítségét, a hit valóságát, a nem látottakkal való kapcsolat különös bemutatását. Felerősödött a vágy a személyes együttlétre, felértékelődött a gyülekezeti, templomi közösség. Különös volt, hogy Isten a templom iránti féltő szeretet témáját adta elém a közös bibliaórák üzeneteiként szeptembertől kezdődően, a februári hitmélyítő sorozatban is. Mindez összekapcsolódott ki- és beteljesedett. Szolgálatom töretlenül haladt tovább, csak más formákban öltött testet. Hálás és reményteli szívvel éltem meg mindezt!

Szeretettel: Somogyi Péter

Nagy öröm, hogy az iskolásoknak szóló videókat együtt nézték a családok

Március 15-én még örömmel voltunk együtt a tévé által is közvetített istentiszteleten, és sokat beszélt róla a lelkész-gondnoki csapat, hogyan tudunk több helyszínen istentiszteletet tartani, és kivetíteni. Egyeztettük,

hogy a Julianna iskolásoknak háromszor tartjuk meg az alkalmat reggel, mert egyszerre 100-an jöhetnek be a templomba. Aztán hirtelen jött a hír, hogy iskolába sem mennek, és semmilyen alkalmat nem tudunk tartani. Először döbbenet álltunk a helyzet előtt. Aztán szinte a következő napon megszületett bennünk a vágy: végezni tovább a szolgálatot, csak közvetítések által, felvételek készítésével, vagy skypon. Mindezeket én nem tudtam volna megtenni, ha Péter nem alakítja ki hozzá a feltételeket. Példa volt számomra, ahogy elkezdett kutatni, utána olvasni, és a felvételekhez, közvetítésekhez minden feltételt kialakítani. Így még azon a héten elkészülhetett az áhítat a Juliannások számára, és vasárnap megtörtént az első élő közvetítés. Minden héten együtt készítettük Péterrel a videó-áhítatokat. (Ezek még mindig elérhetők az iskola honlapján.) Nem kevés munka van velük, hiszen fel kell venni. Ha valami nem jól sikerül, akkor többször is, aztán meg kell vágni, majd feltölteni, és átküldeni a szülői listákra. Ugyanígy még nagyobb munka a közvetítések felvétele, megvágása, feltöltése. Nagy öröm volt tapasztalni, hogy az iskolásoknak szóló videókat nemcsak a gyerekek nézték, hanem

családok együtt. Sok visszajelzést kaptam, vagy fényképeket is, ahogy együtt ül a család, és nézi. Vasárnapokon mindenképpen 10-kor élő közvetítést szerettünk volna csinálni. Így fejeződött ki a legjobban, hogy az istentiszteletek folynak tovább ugyanabban a rendben. Nagyon furcsa volt úgy beszélni, hogy nem látom szemben a gyülekezetet. Azt is nehezen tudtam jól kezelni, hogy a szolgáló családok ott voltak a templomban, de szemben van a kamera. Most akkor hogyan beszéljek úgy, hogy mindenkire ránézzek? A felvételeken túl az idősekkel való kapcsolattartást helyezte Isten a szívemre. Telefonon hívtam gyülekezetünk 70 és 80 év feletti tagjait. Az volt a fő kérdésem, hogy tudunk-e segíteni nekik? Ez több száz telefon volt folyamatosan. Sokan nagyon örültek neki. Több hosszú, áldott beszélgetést adott Isten minden nap. Ennek kapcsán többeket meglátogattam, akiknek segítségre volt szüksége. Sokat lehetne még írni a hivatali délelőttökről, ahol állandóan csengett a telefon. A gyülekezeti levelekről, amit küldtünk, és ezek kapcsán a levelezésekről. Vagy különleges találkozásokról gyülekezeti tagokkal, és a beszélgetésekről. Utoljára, mint legnagyobb örömet írom, hogy különös erővel szólt az Ige. Mind a napi Igeolvasásban, mind a készülésekben. Mintha Isten mindent elvett volna, ami zavarja a vételt, és Ő pedig nagyon közel jött, hogy bizonyítsa: veletek vagyok a nehezebb napokban és mindenkor!

Somogyiné Ficsor Krisztina

Buzdítottam őket: lelki egészségükre is figyeljenek, ne csak a kézmosásra!

Dermedtségtől a meghitt beszélgetésekig avagy a karantén 89 napja az evangélikus gimnázium vallástanáraként

Március 12-én csütörtökön azzal zártuk

a tizedikesekkel az órát, gyakornokom és én, hogy hétfőn folytatjuk a beszélgetést a korinthusi levélről, ahol abba hagytuk. Ezért sokkolt a másnap esti bejelentés, hogy online fogunk tanítani. Egyszerűen nem tudtam elkép-

zelni, hogyan fogjuk ezt megvalósítani?! Azt még kevésbé, hogy a hittan, mint tantárgy, egyáltalán alkalmas erre?! Az iskolai hittan órák személyes hangvételű beszélgetéseknek is teret adnak; ezzel szemben az online világ első két hetében az e-naplón keresztül kellett megírni a tanulnivalót, abban reménykedve, hogy valaki majd válaszol. Tehetetlennek éreztem magam, és kétségbeesett voltam, hogy ennek nem sok értelme lesz, ha hetekig így folyik. Emlékszem az örömömre, amikor megkaptam az első e-mailt a házi feladattal. Ezen a héten a diákjaimnak csak 38 százaléka válaszolt időben. Ezután 2-3 hétig jöttek-mentek a levelek. Sok alapos, kreatívan kidolgozott feladat érkezett, gyakran a gondolataikat is megosztották. Azonban az is kiderült, hogy Szentírás megértését gátolja ez a forma. Minden diákomnak egyenként, személyre szólóan válaszoltam és próbáltam buzdítani is őket, hogy a lelki egészségükre is figyeljenek, ne csak a kézmosásra... Húsvét hete hozta meg a fordulatot: felfedeztem a zoom-ot. Eleinte akadozva, a hetek elteltével egyre rutinosabban folyt az órák. Az online-világban a diákok viselkedése hasonló volt a tantermihez, érték azonban „örömteli nagy meglepetések is”. Voltak olyanok, akik a zoom- arctalanságában megnyíltak, megismerhettem a hitüket, gondolataikat. Olyanok is, akik mivel nem volt asztaltársuk, aki

elvonhatta volna figyelmüket, együttműködésben viselkedtek. Idővel éltem a technika adta lehetőségekkel, ezt főleg az egyháztörténeti témáknál tudtam kihasználni. Ezek az órák voltak számomra a legáldottabb és legörömtelibb élmények. A történelem példáin keresztül mély beszélgetések alakultak ki a hit, az erkölcs és az élet nagy kérdéseivel kapcsolatban.

Nagypéntek az udvarunkon

Legszebb élményem a házunk füves udvarán a Nagypénteki istentisztelet volt, ahol kellő távolságban összegyűltünk. Megrendítő volt Igét hirdetni a szomszédoknak, akiknek a többsége református, így válhatott egy belvárosi kertes udvar szent helyé. Bár nem mehettünk el a templomi gyülekezeteinkbe, de Isten Igéje és Lelke szent közösséggé formálta a szomszédságot. Így válhattunk újabb láncszemmé az őskeresztyének óta egymást követő keresztyén nemzedékek sorában. Felemelő élmény volt olyan módunk ünnepegni, mint az apostoli korban: házanként összegyűlve.

Györfly Eszter

Uram, adj jó előmenetelt!

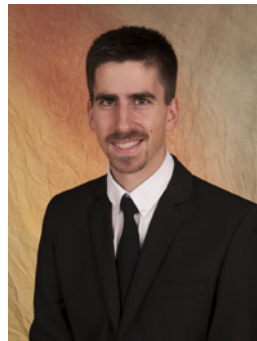
Tanév közben nagy a futás a jelnyelvi gyülekezetben, mert a hitoktatás sok időt követel magának. Távolságok vannak, utazni kell, egyeztetni és egyezkedni a tanárokkal és a családokkal, a halló gyerekekre mérete-

zett tananyagokat átszabni, hogy a siketek is értsék. És amikor úgy érezzük, hogy akkora a lendület, hogy ezzel elfutunk egészen az iskolai tanév végéig, hirtelen bezárulnak a találkozási lehetőségek. Futás van és akarat is, de hová szaladjak, és mit akarjak, ha folyton ezt hallom: „Maradj otthon!” Bizony meg kellett állnom és el kellett csendesednem a könyörülő Isten előtt, hogy erőt és reményt merítsek a folytatáshoz. Mert „nem azé, aki akarja, nem is azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.” (Róm 9,16). Az Úr pedig arra bátorított, hogy a siket testvéreknek a személyes találkozások útját tegyük járhatóvá ebben a félelemmel és bezártsággal teljes időszakban is. Házi istentiszteleteken voltunk együtt szeretetvendégséggel és úrvacsorai közösséggel. Beszélgettünk Ábrahámról, Mózesről, Józsefről és Dávid királyról, mert éppen a vészhelyzet napjaiban bibliai filmeket lehetett látni a Duna tévében. Felszabadító érzés volt együtt lenni egy ilyen időben, amikor a maszk miatt a siketek már látni sem tudják, hogy beszél-e valaki. A lelkigondozói találkozások egyrészt szabad téren valósultak meg, másrészt skype, messenger és viber videó-hívással gyenge képminőség mellett. Igazi győzelemként éltük meg, amikor a kapcsolati és szolgálati lehetőségek fokozatosan helyreálltak. Toronyi Oszkárné presbiter testvérrel együtt gondolkodva elkészült a „Házirend a mindennapokra” című videó jelnyelvi tolmácsolása, a honlapon pedig most is látható a Pünkösdi jelnyelvi istentisztelet felvétele, melyet Somogyi Péter lelkipásztornak köszönhetünk. A digitális oktatás megnehezítette a hallássérült gyerekek közötti missziót, de miközben futottam és akartam, tudtam, hogy minden a könyörülő Istené. Mivel a hittanóráim Zuglóban vannak, részese lehettem egy online tanévzáró istentiszteletnek a zuglói testvérekkel. Jó hangulatban és sok vidámsággal készült a felvétel, miközben én még

mindig nem tudtam elengedni azt a sok nehézséget, amit a siketek számára jelentett ez az új helyzet. Azért is választottam ekkor ezt az Igét: „*Mikor azt gondoltam, hogy roskad a lábam, szereteted, Uram, támogatott engem. Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüldíti lelkemet.*” (Zsolt 94,18-19). Ilyen vigasztalás volt, hogy szép számmal lehattunk együtt Pünkösdkor a jelnyelvi Istentiszteleten, továbbá hogy egy siket fiatal elhozhattam az intézetből néhány órára a kijárási korlátozás megszűnése után. Kérjük tehát a bölcsességet további futásainkhoz is attól az Úrtól, „*Aki pedig mindent megtehet sokkal bőségesebben, mint ahogy mi kérjük vagy gondoljuk, a bennünk munkálkodó erő szerint.*” (Ef 3,20).

Marton Pirooska

Ott voltam egyedül egy kamerával, egy számítógéppel és a reménnyel

Az elmúlt félév a szolgálatom szempontjából a tisztulás időszaka volt. Isten azzal, hogy sok mindent kihúzott a lábam alól, készítetett arra, hogy feltegyek olyan kérdéseket, amiket addig nem tettem. Megerősítette bennem azt a gondolatot, hogy ne csak neki éljek, hanem vele éljek. Az online szolgálatok egyik nagy áldását abban látom, hogy volt lehetőség kicsit megpihenni. Annyi mindent csináltunk és csinálunk, hogy jó volt egy kicsit a háttérbe, csendbe, a családi körbe vonulni. A másik része, ami nekem nagyon nagy kihívás volt, az a folyamatos kérdések,

újratervezések időszaka. Senki nem tudta, mi van, de mégis mint egy közösség vezetőjétől iránymutatást várnak. Ez nagyon terhelő volt. Amikor kiderült, hogy személyesen nem találkozhatunk, akkor pedig elkezdtem azon gondolkodni hogyan lehetne online eljuttatni az üzenetet a fiatalokhoz. Az ifivezetőkért nagyon hálás vagyok, mert azt gondolom, hogy egy jó rendszert tudtunk közösen kitálatni. Az már egy kicsit nehezebb volt, hogy a technikai háttérben nem volt, akire támaszkodni tudtam volna. Így nekem kellett az élő közvetítéseket megcsinálni. És ez nem volt egyszerű feladat, mert előtte nem volt ilyen tapasztalatom. A legrosszabb az volt, hogy miközben mondtam az igei üzenetet, közben azt látom, hogy írják a fiatalok vagy vasárnap a gyülekezet tagjai: „Nem halljuk. Akadozik a kép. Nincs szinkronban a kép és a hang. Még mindig nem halljuk. Nem hallunk semmit. Ez nem is te vagy Gábor.” Na jó, az utolsót nem írta senki, de sokszor szinte már sírásig kétségbe voltam esve és könyörgöttem Istenhez, hogy segítsen, mert úgy éreztem, hogy én ezt nem tudom megcsinálni. Ott voltam az ifiteremben egyedül egy kamerával és egy számítógéppel és a reménnyel, hogy a másik oldalon hallják és látják mi történik. Viszont az egyik ilyen nehéz helyzetben hála Istennek eljutottam arra a pontra, hogy segítséget kérek. Mert lehetett volna addig is. És néhányan az ifiből órákig teszteltük közösen a rendszert és sikerült azt elérni, hogy az egész kiegyensúlyozottan működjön. Azóta is az erősödik bennem, hogy lehet bármennyire is kétségbeejtő a helyzet, azt nem egyedül kell okvetlenül megoldani, mert ha talán távolabbról is, de kaphatunk segítséget. Sokkal jobb közösségben együtt munkálkodni, de még szenvedni is. Nehéz mindent leírni, ami gondolatként végig futott az agyamon, szívemen, lelkemen, de az biztos, hogy a gyülekezet imádsága

nélkül, mi lelkészek, nem bírtuk volna ki ezt az időszakot. Szóval, nagyon hálás vagyok minden imádkozó testvérért. Igaz továbbra is az Ige: „*Nagy az ereje az igaz ember buzgó könyörgésének.*” (Jak 5, 6)

Édes Gábor

Megújulás a romok között...

A járvány megérkezte, mintha földrengés rázta volna meg az életünket, szinte minden felborult, ami a gyülekezeti életünkhöz tartozott. Jött a kapkodás, az újragondolás, az újrendezés ideje. Ugyanakkor csodálatos lehetőség volt, hogy megértsük annak az értékét, ami máskor természetes. És olyan kincseket is felfedezhettünk újra, amelyeket talán eddig nem becsültünk meg igazán. Nem nagyon szeretem a telefont, kedvesebb nekem, amikor személyesen találkozhatunk, egymás szemébe nézhetünk, úgy beszélgethetünk. A távol-maradás idején viszont sokat nőtt a telefon értéke. A bibliaórai együttléteket nem pótolhatta, de jó volt hallani a testvérek hangját, megosztani örömeiket és terheket, frissen megértett bibliai üzeneteket. Néha észre sem vettük, már háromnegyed óra eltelt, és még annyi mondanivaló lenne. Különösen is fontossá lettek ezek a hívások, amikor kiderült, hogy a „földrengés” itt is, ott is pusztított, mindenkinek jól jön a bátorító, vigasztaló, buzdító szó. Tudatosult, mennyire értelmezhetetlen az istentisztelet gyülekezet nélkül. Felbecsülhetetlen kincs volt az az alig tucatnyi szolgatárs és családtag, aki velünk

volt a templomban, és kimondhatatlanul hiányzott mindenki, aki nem jöhetett el. Igehirdetőként az úrasztala elé állva gyakran zakatolt a fejemben a gondolat, hogy egyik vagy másik testvér, aki rendesen ott ül vasárnap a padban, vajon hallgatja-e a mai üzenetet. Átalakultak a páros köri bibliaórák, a konfirmációi órák, a *Kereszt-kérdések* estéi. A virtuális térben valódi kérdésekkel küszködtünk, és valódi válaszokat érthetünk meg. A máskor feladatainkban ezerfelé szakadó házaspárok a gyerekek lefektetése után most könnyebben tudtak egy-egy estét odaszánni, így sűrítettük az alkalmainkat. A konfirmációi oktatást hatékonyabbá tette, hogy kevesebb mód volt a bohóckodásra, és több idő jutott az Isten ígéje, életünk

kihívásai feletti együtt-töprengésre. A *Kereszt-kérdések* vacsorái helyett játékos témafelvetések indították el a beszélgetéseinket. Számomra legnagyobb ajándék talán a szolgatársakkal való megújult közösség lett. Hogyan tovább a rendkívüli helyzetben? A földrengés okozta sokféle bizonytalanságban nem maradtunk magunkra. Jó volt együtt keresni az utat a romok között a páros köri, meg a *Kereszt-kérdések* sorozatban szolgáló testvérekkel. Ahogy az újragondolás során ki-ki beleadta azt, amit ő kapott gyülekezetünk Urától, áldások sokaságát éltük meg mindannyian. Így elmondhatjuk: javunkra vált a nagy keserűség.

Pataki András

Othonainkban a képernyőn keresztül voltunk részesei az Istentiszteleteknek. A nagypénteki alkalomról a Devich család készített fotót, s osztotta meg hálás szívvel.

IRGALMAS KÉZZEL - SEGÍTŐ SZOLGÁLAT A 7. KERÜLETBEN

Isten különösen szép ajándéka volt: az idősek szemében látni az örömet

A tavaszi karantén alatt gyülekezetünk két tagja, Szombati Péter és Szombatiné Kovács Margit a 7. kerületben élő idősök segítő szolgálatában vett részt. Péter folyamatosan járta a kerületet, szállította gyalog vagy kocsival a bevásárolt dolgokat, intézte ügyeiket, munkaidőn túl, olykor hétvégén is, ha a szükség úgy hozta. Minden nap ugyanaz volt a feladat: telefonon keresztül felmérni, hogy másnap kinek mire van szüksége, és milyen egyéb dologban igényel segítséget. Az Úr kezébe helyezve végezték szolgálatukat.

„Kérünk titeket, testvéreink, intsétek a télenkedőket, biztassátok a bátortalanokat, karoljátok fel az erőtlenekeket, legyetek türelmesek mindenkéhez.” (1Thessz 5,14)

Ezen írásunk az újság szerkesztésében is résztvevő lelkészno megtisztelő felkérésére íródott, a karantén alatti segítő szolgálatunkról, amelynek során a 7. kerületben számtalan idős emberrel voltunk napi kapcsolatban. A segítségnyújtás során emberi sorsokat ismertünk meg, sokszor éreztük, hogy szinte már családtaggá, barátokká váltunk. Visszatekintve sokat beszélünk erről a két hónapról, amely alatt és azóta is sok-sok gondolat megfogalmazódott bennünk, amelyeket ezúton osztunk meg a *Fasori Harangszó* olvasóival, remélve, hogy megértik és átérzik mindazt, amit ily módon közvetíteni szeretnénk.

A szolgálatunk alatt megtapasztaltuk, hogy milyen sokan élnek távol Istentől, és a járvány okozta nehézségek miatt is sajnálatos módon Istent káromolják, hibáztatják a kialakult járvány miatt. Mérhetetlen

elvesztettségben, lelki vakságban élünk itt a földi létben, amely állapotból önerőből nem tudunk kijutni. Olyannyira, hogy észre sem vesszük nyomorúságos állapotunkat, sőt azt gondoljuk, hogy mi mindent meg tudunk oldani az életünkben. A lelkünket romboló bűnök sokaságának jelenlétéről tudomást sem veszünk. Ezen az úton járva, Isten nélkül élve biztos léptekkel járunk egy olyan úton, amely a kárhozatba vezet.

Felénk lehajló segítő szeretet

Az emberek többsége – ha nem is fogalmazza meg, mert nem tudja, vagy nem akarja – érzi ezt a belső ürességet, amit egyedül Isten életünkben való jelenléte tud betölteni.

Gondviselés. Simon András grafikája (cikkszám: 1366; a szerző engedélyével)

Sokan próbálják ilyen-olyan emberi okoskodással és módszerekkel betölteni ezt az űrt, de végül próbálkozásuk zátonyra fut, mert nem Istennél keresik a megoldást. Nem tőle kéri azt élő és igaz hittel felé fordulva. Az elveszettségünkől és lelki vakságunkból egyedül Isten tud minket kivezetni. Méltatlan, érdemtelen és bűnös mivoltunk ellenére úgy szerette Isten a világot, hogy egyszerűlt „*Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn 3,6) Ez a felénk, emberek irányába lehajló, segítő és feltétel nélküli igaz szeretet nem más, mint az irgalom, és Isten kegyelmi ajándéka. A járványhelyzetben nyújtott segítségben Isten Szentleke által egyrészt az Isten iránti háládatosság, másrészt az a szeretetet vezérelt mindkettőnk, amelyet mi is e kegyelemből és irgalomból kaptunk. Amikor segítő szolgálatot nyújtunk, bennünk és rajtunk át kiáradva válik a másik ember számára valóságossá Isten szeretete, és az abban ott rejlő kegyelem és irgalom.

Naponta imádkoztunk

Áldott, gyümölcsöt termő szolgálatot végezni azonban csak alázattal, élő és igaz hittel lehet, imádságban kérve szolgálatunkhoz Isten útmutatását és rendszeresen elcsendesedve, Rá és az Ő akarására figyelve. Mi naponta imádkoztunk azért, hogy napról-napra megújult erővel tudjuk folytatni a szolgálatot. Péter folyamatosan járta a kerületet, szállította gyalog vagy kocsival a bevásárolt dolgokat, intézte ügyeiket, munkaidőn túl, olykor hétvégén is, ha a szükség úgy hozta. Minden nap ugyanaz volt a feladat: felmérni telefonálással, másnap kinek mit kell vásárolni, és milyen egyéb dologban igényel valaki segítséget. Az Úr kezébe helyezve szolgálatunkat tettük tehát a dolgunkat. A szolgálatunk során így vagy úgy, nagyon sok időssel emberrel találkoztunk,

akik jórészt hálás szívvel és érezhető szeretettel fogadtak személyesen vagy a telefonon keresztül, nyitottan az emberi szóra, arra a szeretetre, amelynek lángját Isten táplálta a szívünkben.

Ahány ember, annyiféle, így persze voltak negatív tapasztalataink is, de szerencsére nem ez volt a jellemző. Volt, aki csak Istent szidta, mindennel elégedetlen volt, a segítségünket becsmérelte, semmi nem volt jó számára, kötekedett, kifogásolt mindent. Ehhez bizony részünkről kellett a mérhetetlen higgadság és a türelem, miközben hallgattuk, és aztán imádkoztunk lelke békességéért.

Őszintén bevalljuk fáradtságos és olykor számtalan vesződéssel járó, nehéz szolgálat volt ez, de annak terhét mégis elviseltük, mert Isten kegyelme megmutatkozott ebben is. Isten különösen szép ajándéka volt az idősek szemében látni az örömet.

De miért is volt fontos segítenünk?

A koronavírus járvány megjelenése és a sokasodó megbetegedések ijesztőek voltak. A félelem mindenkiben ott volt, sokan ezért otthonról dolgoztak, nem mentek emberek közé. Jelentősen megnőtt azok száma, főleg az időseké, akiknek nem volt más lehetősége, mint segítséget kérni, hogy legyen, aki élelmet vásárol számukra, kiváltja a gyógyszereiket és befizeti a csekket, hiszen ezek voltak a legfontosabbak mindenkinek. A gépezet lassan elindult a kerületi Önkormányzatnál és a Bischitz Johanna Integrált Humán Szolgáltató Központban is, és iszonyatos erővel, energiával indult a szervezés. Toboroztuk az önkénteseket, mert kevesen voltunk. Szomorú, hogy sokan csak magukra gondoltak, és nem érezték, hogy szükség lenne a segítségre, otthon, kényelmesen, betegállományba elvonulva vagy szabadságot igényelve, olykor megmosolyogva nézték erőfeszítéseinket, ki tudja, mit gondolva magukban. Végül nagyon sok munkával, de jól működött a rendszer,

összekovácsolódott a kis csapatunk. Már a tekintetekből is értettük egymást, félmondatból is tudtuk, kiről van szó, ha valaki szóba került. Csodás érzés volt!

Jézus mindenki számára nyújtja a kezét

Minden szolgálatért, így ezért is Istené a dicsőség, egyedül általa válhatott elegendővé az erőnk a szolgálathoz és így lett az áldottá. Kivétel nélkül mind előbb-utóbb magunk is segítségre szorulhatunk, nincs köztünk olyan, akinek az életében minden a helyén lenne, vagy azt mondhatná nyugodt szívvel, hogy az életében minden rendben. Jézus válogatás nélkül mindenki számára nyújtja a kezét, aki azt igaz hittel elfogadja, és megsegíti a hozzá fordulókat.

*Tenyerembe irtalak. Simon András grafikája
(cikkszám: 1203; a szerző engedélyével)*

Amikor segítő, vagy bármely Isten szerinti szolgálatban járunk, Isten iránti teljes bizalmunkat, engedelmisségünket gyakoroljuk, de nem kötelességből, hanem Urunk iránti hűségből, hálából és szeretetből. A szolgálat azonban csakis a Szentlélek munkája által lesz lélekből fakadó, szívbéli indíttatású és Isten által áldott. Ezt utólag úgy érezzük, hogy megéreztek azok is, akikkel naponta telefonon beszélünk, vagy személyesen találkoztunk.

Várták a hívást

Összesen a két hónap alatt közel 1600 hívást kezdeményeztünk, hogy az igényeket felmérjük és személyesen mintegy 250-300 emberhez jutottunk el. De ez nem csak erről szólt! Sokkal inkább arról a szeretetről, amellyel lelkileg tudtunk segíteni a sokszor már a depresszió közelében lévő idősöknek. Már ahogy megszólaltak, a telefonon át is érzékelhető volt, mennyire várták a hívást, a jó szót, azt, hogy valaki meghallgassa őket. Isten segített bennünket. Ő adott erőt naponta a telefonhívásokhoz, hogy elég türelmünk legyen a másik meghallgatásához, és elég szeretet ahhoz, hogy „átmenjen” ez a szeretet a telefon másik végén lévőhöz. Egy idő után már tudtuk és éreztük, hogy nem pusztán segítségről van szó a mindennapi megélhetéshez, hanem lelki segílyt is adunk Isten kegyelméből. Néha ez fontosabb volt minden másnál. Ahogy korábban Húsvét kapcsán már arról írtam, a legemlékezetesebb maradt az az idős hölgy, aki a beszélgetésünk elején még megkérdőjelezte Isten létét, Őt tette felelőssé a járvány terjedéséért, a beszélgetésünk végén azonban már arra kért, mondjuk el együtt jól ismert imánkat, („a Miatyánkot”...) Ez igazán lélekemelő és megható volt, így együtt a telefonon át imádkozni. Hiszem, hogy akkor, és ott megérintődött a lelke. Hála érte!

De örömmel töltött el az is, amikor egy, a 90-es éveiben járó házaspárnak tudtunk segítséget nyújtani hosszútávra, ahol a fekvőbeteg feleségét egyedül látta el immáron öt éve a férje. Belefáradt, szomorú volt kilátástalan helyzetük miatt és segítséget kért. Amikor ezt megoldottuk, elsírta magát, hogy ez létezhet, hogy valaki tud segíteni nekik ebben az élethelyzetben. Micsoda kegyelme az Úrnak, hogy ehhez minket használt eszközként!

Visszagondolva különleges érzés és igazán meghatározó élmény volt, amikor fasori testvéreket hívtunk fel, illetve felfedeztük a nevüket a felhívandók névsorában.

Valljuk, hogy a valóban áldott szolgálat nemcsak elhatározás kérdése, abban a kegyelem és irgalom fejeződik ki, amelyet Isten a szeretetében nekünk adott, hogy aztán továbbadjuk azt, mert minél többet adtunk, annál többet kaptunk vissza.

Ezt a kegyelmet és irgalmat gyakorolva Isten által szívünkre helyezett indíttatásból az Ő dicsőségére, hűségesen és alázatosan végeztük a dolgunkat. Isten minden egyes szolgálatunkban áldott lelki gyümölcsökkel gyarapított minket.

A karantén alatt folyamatosan végeztük ezt a segítőszolgálatot, ami – nem tagadjuk, sokszor volt nehéz, és összességben is nagyon fárasztó. Egy percig sem volt azonban kétséges, hogy ezt vállalnunk kell. Úgy érezzük, mi sokkal többet kaptunk ezzel, mint amit adni tudtunk: megerősödött a hitünk, megtelt a szívünk még több szeretettel, felüdült a lelkünk, feltöltődöttünk. Igen, így is lehet feltöltődni, amikor mások megsegítése ad újabb erőt számunkra. Naponta többször tapasztaltuk meg a felénk áradó szeretetet, a hálát, amely végső soron Istennek szólt, ha nem is így élték meg sokan, de mi tudtuk, hogy Ő ott van velünk, mögöttünk. Nélküle nem bírtuk volna.

Honnan van ereje mosolyogni?

Ő szólt általunk azokhoz, akik várták a hívásunkat, ahogy várták a megvásárolt árut, a kiváltott gyógyszert, de ennél is sokkal inkább a jó szót, a szeretetet és a telefonon át is érezhető mosolyt. Ez utóbbiak nekünk nem kerültek pénzbe, sőt pénzért nem is megvásárolhatóak, de többet értek és

érnek mindennél. Hihetetlen, de olyannyira érezték, hogy volt, aki meg is kérdezte: „honnan van ereje mindig mosolyogni, mert érzem...”

Csak oda kell figyelniünk és fordulniunk a másik emberhez. Semmivel sem magyarázható boldog érzés, amikor örömet, segítséget tudunk nyújtani, Isten segítségével, az Ő dicsőségére. Ha bármikor úgy adódik, mi nem fogunk gondolkodni, hogy újra szolgáljunk, természetes számunkra, hogy segítünk, mert önzetlenül segíteni és látni mások örömét ezáltal: Isten ajándéka.

Kedves Testvérek!

„Legyetek irgalmasok, amint a ti mennyei Atyátok is irgalmas!” (Lk 6,36)

Vigyázzunk magunkra, figyeljünk oda egymásra, mert nem múlt el a veszély, szükség lehet minden segítő kézre, amelyre bármelyikünk, bármikor rászorulhat maga is. Szeretettel ajánljuk és hívjuk ennek kapcsán azokat, akik készek a szolgálatra ebben a csodálatos fasori gyülekezetben. Tegyük többet egymásért, figyeljünk oda jobban egymásra, vegyük észre Isten hívását a szolgálatra!

Isten áldásával: Péter és Margitka

*Szombati Péter és
Szombatiné Kovács Margit*

Fohász

Uram, Te vagy a szeretet, a fény, a jóság.
Te vagy maga a valóság.

Köszönöm az életet.

Köszönöm, hogy élhetek, és másokon segíthetek.
S majdan Hozzád hazatérhetek.

Ámen

Kovács Zoltánné, Gitta

BŐVEN MEGELÉGSZEM AZZAL, HA LÁTOM, AZ EMBEREK ARCÁN AZ ÖRÖMÖT

A karantén ideje alatt kétszer is beszélgettem gyülekezetünk egyik kedves tagjával, akinek mindkétszer nagy, szeretetteljes, adakozó szívével találkoztam. Szeretném, ha ezt megismernék a *Harangszó* olvasói is, és mindannyian új lendületet kapnánk általa. Alábbiakban a Vele készült interjút olvashatják. Mivel nem szeretne reflektor fénybe kerülni, kérte, hogy nevének csak a monogramja szerepeljen az írásban, ezt a kérését tiszteltben tartottuk.

– Amikor a gyülekezetben meghirdettük, hogy aki tud, jelentkezzen segíteni az időseknek, akkor az elsők között jelentkezél. Azt mondtad, hogy már így is hat idős személyre viseltek gondot. Szívesen vállalsz még. Kik voltak a te időseid?

V.Zs.: Szívesen segíték. Az idősek, két személy kivételével a családtagjaink: a férjem és az én szüleimnek, férjem keresztyányjának és a nagynénémnek. Férjem „egyke”, így csak mi tudtunk vásárolni a szüleinek. Keresztyányjának nincs gyereke, így neki is csak mi tudtunk bevásárolni. Nekem van két testvérem, de sem a szüleim, sem én semmiben nem tudunk rájuk számítani. Olyan mintha én is egyke lennék. A nagynénémnek ugyan van két fia, mindkettőjüknek van családja is, de az egyik unokatestvérem külföldi útja során elkapta a koronavírust, és mivel a két testvér együtt dolgozik, közel két hónapra egész családotól kiestek a segítők listájáról. Nem mertünk kockáztatni, mert a nagynéném súlyos szív- és cukorbeteg. A két másik

személy a szomszéd néni és az én ismerősöm, aki szerintem nem idős, mert csak 63 éves nő. Őt pont a karantén előtt műtötték meg. Elég durva műtétje volt, így nem tudott magának vásárolni, mivel az utcára sem mehetett ki. Van egy fia, de ő külföldön dolgozik. Másfél hónap után sikerült hazajönnie, de rögtön két hét karanténba került. Ezt követően már ő vásárolt és segített az anyukájának.

– *Hogyan tudtad ezt a szolgálatot beosztani a munkád, és a családi feladatok között?*

V.Zs.: Férjemmel közösen viszonylag könnyen meg tudtuk oldani. Igazából egy idő után nem volt nehéz dolgunk, mert mindenkit megkértünk, hogy írjanak egy-két hétre szóló bevásárló listát. Voltak néha fennakadások, ami elég vicces utólag visszagondolva. Eleinte a bevásárló lista akadozott, mert mindig lemaradt egy vagy két liter tej, a gyógyszer-tárból vitamin, 2 darab alma, fokhagyma, liszt, s ez csak a vásárlás után derült ki. Közben a távolság sem volt egyszerű, mert férjem Solymár, Zugló, IX. kerület között, én Zugló és a XVI. kerület között furikáztam a csomagokat. A harmadik héten jöttük rá a férjemmel, hogy nem bírjuk, ha mindig valami lemarad a listáról, nem tudunk minden nap ide-oda szaladgálni. „Kicseleztük” őket és a férjemmel elmentünk bevásárolni. Vettünk több zsák krumplit, rengeteg tésztát, zöldségfélét, tartósabb gyümölcsöket, több karton tejet, vizet, vagy húsz kilogramm lisztet, tisztítószereket, mosószereket, öblítőket, tusfürdőtől a fogkrémig, amiről tudtuk, hogy rajta lesz a bevásárló listán. Bepakol-

tunk a garázsba, ami úgy nézett ki, mint egy kisbolt. A szomszéd néni sokszor viccesen kérdezte meg tőlünk, hogy mikor nyitunk, mert szüksége lenne olajra és hagymára. Ha valami fogyatkozóban volt a garázsban, visszapotoltuk. Így a bevásárlás könnyebb lett, mert maradtak a húsfélék vagy egyéb olyan élelmiszerek, amit nem tudtunk a garázsban tárolni. Harmadik héttől kezdve így nem volt nehéz dolgunk.

– *Hogyan fogadták ezt az időseitek? Mit jelentett ez számukra?*

V.Zs.: Meglepő módon a szomszéd néni, keresztszülők, nagynénik nagyon örültek a segítségnek. Sajnos a férjem anyukájával és az én anyukámmal is jóformán közelharcot vívtunk azért, hogy ne menjenek áruházakba, fodrászhoz, gyógyszertárba, barátnőkhöz, majd mi bevásárolunk. Nem volt könnyű dolgunk megértetni velük, hogy miért maradjanak otthon, és miért ne menjenek ők vásárolni. Ez sokkal nehezebb feladat volt, mint a vásárlás.

– *Másodszor gyermekjátékoknak kerestél helyet, és ebben kértél segítséget. Milyen gyakran, és hova szoktatok adományozni?*

V.Zs.: Sem a férjem, sem én nem szeretünk gyűjtögetni, tárolni éveig dolgokat. Ezért, amit két vagy három éve már nem használtunk, illetve amire már nincs szüksége a lányunknak, azt mindig elajándékozunk olyan családoknak, ahol nagy hasznát veszik. Például a karantén ideje alatt egyik ismerősöm eladta a házat, jóval kisebb lakásba költözött. Felhívott telefonon, hogy van rengeteg ruha, cipő, játék, könyv, ami náluk felhalmozódott huszonöt év alatt, tovább tárolni nem tudja, kidobni nem akarja. Szerette volna, ha olyan családokhoz jutna, akiknek szüksége van rá,

*Isten alkototarsai. Simon András grafikája
(cikkszám: 1691; a szerző engedélyével)*

akik szívesen fogadják és hasznát is veszik. Legalább húsz zsák ruhát, tíz zsák játékot vittünk el a lányommal adományboltba, illetve adtuk oda rászoruló családoknak. Nagyon örültem annak is, hogy a lányom a karantén ideje alatt négy zsák játékot szedett össze a szobájából és felajánlotta egy olyan családnak, akik kint éltek Indiában, de a házukat, üzletüket, mindenüket elvesztették egy óriási esőzés, vihar miatt. Haza kellett költözniük, mert mindenük elúszott, amiből meg tudtak volna élni. Nekik van egy kislányuk, így igazán jó helyre kerültek a lányom játécai is.

– *Mennyire vesz részt mindezekben a család minden tagja?*

V.Zs.: Mindenki részt vesz benne. Lányunkat körülbelül négy éves kora óta, ha csak tudjuk, visszük magunkkal olyan helyekre, ahol nagy a szegénység és láthatja az élet szomorúbb, sokszor elkeserítő oldalát is. Amikor kisebb

volt, sokszor azt hitte viccelünk vele, hogy vannak gyerekek, akik még az életükben nem kaptak egy darab játékot sem. Láthatta azt is, hogy vannak gyerekek, akik a földön alszanak, mert nincs ágyuk és még soha nem ettek csokoládét. Volt már velünk a hajléktalan óvodában is, Szirákon, adomány helyeken és családoknál.

– *A gyülekezet egy része a Kereszt-kérdésekről ismerhet benneteket. Ott hányszor jelentkeztek a vendéglátás szolgálatára?*

V.Zs.: Az igazat megvallva, nem tudom megmondani. Az első vagy második alkalmat az ember nyilván megjegyzi, de én nem szoktam számon tartani. Szívesen segíték, ha tudok. Nekünk nagyon kedves ez a szolgálat, mert a férjemmel nagyon szerettünk a *Kereszt-kérdésekre* járni. Mindig szeretettel gondolunk vissza arra az időre. Rengeteget tanultunk

Szívbéli üzenet. Simon András grafikája (cikkszám: 0516; a szerző engedélyével)

Somogyi Pétertől, akinek nem tudunk elég hálásak lenni.

– *Mennyire könnyű neked mindezekről beszélni, vagy hogyan érzed magad, ha kicsit középre kerülsz?*

V.Zs.: Nagyon szeretek emberekkel beszélgetni, rengeteg téma érdekel. Saját magamról egyáltalán nem szeretek beszélni, viszont nagyon jó hallgató vagyok. Inkább szeretek a leghátsó sorban, csendben elbújni, és másokat hallgatni. Soha nem voltam és remélem nem is leszek olyan ember, aki világgá kürtöli azt, hogy mikor, miben és mennyit segíték olyan embereken, vagy családokon, akiknek igazán nagy szükségük van segítségre. Soha nem várok köszönetet, sem hálát, mert nem azért segíték. Én bőven megelégszem azzal a látvánnyal, ha látom, az emberek arcán az örömet. Nagy boldogság, amikor az ember láthatja egy kisgyerek arcán a mosolyt, mert élete első játékát vagy kiscipőjét csak úgy egy idegentől megkapja, pedig a cipőt már hordta és a játékkal is játszott már valaki. Neki viszont minden használt új.

– *Szeretnél-e még bármit elmondani?*

V.Zs.: Segítsünk embereken, családokon, akiknek tényleg nincs! Nem kell nagy dolgokra gondolni, egy kevés is sokszor nagy segítség. Igaz a legtöbb ember erre a kevésre azt mondja: Minek, csak csepp a tengerben? Viszont a sok cseppből idővel csordogáló forrás, majd patak, tó és a végén tenger lesz. Ne ragaszkodjunk mindenáron a szekrényben, padlásokon tárolt, soha többet ne használt dolgainkhoz! Ezek csak tárgyak, és nem a tárgyak teszik boldoggá az embert. Jó, ha van, de a felesleg minek. Ami nekünk levetett holmi, másnak gyönyörű új cipő vagy kabát.

Somogyiné Ficsor Krisztina

KINCS A CSERÉPEDÉNYBEN

Az idei kerámia tábor résztvevői készítettek edényt, keverték és használtak földfestéket, csiszolták a felületet, mint a hajdani terra sigillata edényeken. Átélték a föld átalakulásának csodáját. „Ahogy megnéztem a táborindító kisfilmet, mintha átkapcsolták volna az agyamat: mást már nem is akartam csinálni, csak korsókat, tálakat. Hirtelen felfedeztem, hogy ez korántsem unalmas, hiszen ezerféleképpen lehet edényt csinálni!” – mesélte az egyik táborozó. Az alábbiakban a szervezők és az egyik résztvevő beszámolóját olvashatják.

„Ez a kincsünk pedig cserépedényekben van, hogy ezt a rendkívüli erőt Istennek tulajdonítsuk és ne magunknak.” (2Kor 4,7)

Martinecz Márta:

Mi vagy ki az a cserépedény? Mi magunk? Csak az, amit a földből készítünk, amiből mi magunk is vagyunk Isten teremtő keze által? Mi a különbség Isten teremtése és a mi „teremtésünk” között? Hol van a mi munkánkban Isten Lelke, és van-e? Ilyen és ehhez hasonló gondolatokkal indítottuk kerámia táborunkat. Igeolvasás után videókat is néztünk ősi technikával dolgozó fazekasokról. A fazekasság az egyik legősibb mesterség, nagy idők tanúja. Némelyik film a bibliai időket idézte; a táj, az emberek, a megformálás, díszítés technikája. Mi is kipróbáltunk sokféle technikát. A magyar fazekasság korongozás központúsága miatt szerettük volna megismertetni a részt-

vevőket más technikákkal is, a korongozás megtanulásához ugyanis bizonyos érettség kell. Az öt nap által behatárolt időben leginkább az érdeklődést szerettük volna felkelteni, egy kicsit a szemléletet formálni, megélni az önálló alkotás örömét a mai „félkész” világban. Készítettünk edényt, kevertünk és használtunk földfestéket, csiszoltuk a felületet, mint a hajdani terra sigillata edényeken. Egyszer égetett edényekkel még a mázas égetést is kipróbáltuk. A táborozók átélhették a föld átalakulásának csodáját.

Martinecz Nóra:

Miért jó az agyag? Kezembe veszem, magától elkezd formálódni, felveszi a tenyerem, az ujjaim lenyomatát, beleégnek. Ezeket az elkészült tárgy egész életében magán hordozza. Megértettem rajta keresztül a teremtést, hogy Isten hogyan viszonyul hozzánk, mint teremtményeihez. Készíték valamit, földből, a semmiből. Agyagtömb, gyúrom, alakul, lemetszem a felesleges részeket, csiszolom,

*Martinecz Nóra:
Eredményes hetünk volt, sok kis „teremtmény” született.*

lassan elkezdd testet ölteni egy gondolat. Nem lehet megszámlálni, mennyi dolog jöhet létre így. Mégis pont az az egy valósul meg hosszú formálódás során, és amikor ránézek, nem az a sok dolog jut eszembe, ami lehetett volna belőle. Megszerettem. Látom benne a folyamatot, hogy mi volt, hogyan lett jobb, hogyan alakították a véletlenek, és még mennyi minden rejlik benne, ahogyan folytathatom, vagy ahogyan kiteljesedik azon keresztül, ahová helyezem, esetleg maga a hely válik teljesebbé vele.

A tábor

„*Legyen kerámia tábor?*”

„*Legyen.*” – bólint rá egyszerűen anya. Bár nem ilyen egyszerű a képlet. Emlékszem gyerekkorom fazekas táboraira. Hosszú ideje anyának is, nekünk pedig nem résztvevőként az első lenne az idej. Továbbá a vírus, a megelőző időszak minden tervébe beleszólt többé-kevésbé, így nem feltétlenül remélhetjük, hogy lesz alkalmunk rá. Későn hirdetjük meg, kezdjük szervezni, kétséges számomra is, hogy lesz-e érdeklődés, lesz-e több, mint egy-két jelentkező...

Pár hét múlva már azon gondolkozunk: lesz-e elég férőhely, eszköz. Még utolsó nap is jönnek új jelentkezők, akikre addig nem számítottunk.

Mi legyen a hét vezérfonala?

A témához, az alkotáshoz kapcsolódó ige, napi feladat, az agyagozáshoz, fazekassághoz kapcsolódó kisfilm, ezek mind kitalálásra várnak, hogy legyen a hétnek egy kerete. Viszonylag gyorsan kell megszületnie mindennek, hiszen kevés az időnk. Még képlekeny sok dolog, de már kezdődik a tábor. Kicsik, nagyobbak, felnőttek. Mint egy család összetétele. Szeretem, ha nem igazán

van korhatár, és bárki jöhet. Lehetőség ez a fejlődésre, nagyok a kicsiktől, kicsik a nagyoktól tanulhatnak. Persze előfordulhat, hogy a kicsi a korban idősebb munkája láttán elbizonytalanodik, de mindenki megtalálhatja az ideális közeget, ahol legjobban tud alkotni. Eredményes hetünk volt, sok kis „teremtmény” született. Úgy érzem, egyikünk sem maradt érintetlenül.

Martinecz Márk:

Már nagyon vártam, hogy gyerekekkel közösen, gyerekek között alkossak. Egyik vezetőként vettem részt a táborban. Év közben a szakkörben is mindig szoktam alkotni valamit, eközben a gyerekekre is figyelek. Úgy gondolom az, hogy én is mintázok, agyagozok mellettük, segíthet a gyerekeknek is az alkotásban, sokat tanulhatnak ebből is. Két teremben voltunk elosztva, én inkább nagyobbakkal voltam. Már többeket ismertem közülük korábbról, így már előre számíthattam azokra, akikről tudtam, hogy tehetségesek. Volt, akinek személyre szabottan is találtam ki feladatot a napi témán kívül, ilyen volt a „Józsefet a kútba dobják” és a „Józsefet a kútból kiszedők” jelenete. Amikor valakinek sikerült egy feladatot jól megragadnia, igényesen elkészítenie egy tárgyat, az a többiekre is ösztönzőleg hatott. Számomra az a cél a szakkörben is, itt is, hogy a résztvevőknek segítsek abban, hogy a tehetségüket jól használják, jobban megismerjék azt az ajándékot, feladatot, amit ebben kaptak Istentől.

Csenge, az egyik résztvevő:

Eredetileg szobrászkodni szerettem volna, mert ez idáig az edénykészítés egyáltalán nem foglalkoztatott. Ez azonban egy csapásra megváltozott, már abban a tíz percben, ami-

ben az első, táborindító kisfilmet megnéztük. Onnantól kezdve mintha átkapcsolták volna az agyamat, mást már nem is akartam csinálni, csak korsókat, tálakat. Hirtelen felfedeztem, hogy ez korántsem unalmas, hiszen ezerféleképpen lehet edényt csinálni! Sőt, annyi ötletem támadt, amit szerettem volna megvalósítani, kipróbálni, hogy végül a tábor öt napja kevésnek is bizonyult ehhez.

Jó elgondolásnak tartom azt, hogy minden napra be volt tervezve egy téma, volt egy kiadott „feladat”, ami irányt adott az aznapi munkának. Tetszett, hogy ezeknek a témáknak a palettája széles volt: különböző országok fazekas technikái, Picasso kerámiai, szobrászkodás, mázazás, földfesték használata, dombormű. Azt sem bántam volna, ha ez a meder szűkebbre lett volna szabva, például egy tájegység, egy ország fazekassága, mert akkor lehetett volna jobban elmélyedni abban az egy témában. Ezt természetesen felnőttként mondom, a kisebbek valószínűleg igényelnék a változatosságot. A tábor gondolatában az vonzott, hogy ott gyerekekkel együtt lehet dolgozni, látni lehetett, milyen munkákat csinálnak ők, s azokból ötletet merítve létrehozni sajátokat. Ez számomra azért tűnik jó kiindulási

pontnak, mert nekik teljesen más még a gondolkodásmódjuk, amihez nekem felnőttként már nincs hozzáférésem. Szerettem volna általuk felfrissülni! Megfigyeltem, hogy néha a gyerekek munkái, szobrai még sokkal találóbbak, mint

a felnőttekéi, még akkor is, ha ezzel maguk nincsenek is tisztában

vagy éppen egyáltalán nem is elégedettek azzal, ahogyan sikerült az edényük, szobruk.

Martinecz Márta:

Évek óta nem volt ilyen táborunk, reméljük, hogy ez egy új kezdet, aminek lesz folytatása! Szeretnénk megismerni, tanulmányozni a hazai fazekasság régi és új törekvéseit! Többen kérdezték a gyülekezetből, hogy a táborunkról miért nem tudtak szélesebb körben? Ennek a tábornak a szervezése a Julianna iskolából indult ki. Nyitottak vagyunk a jövőben két táborra is, akár a gyülekezet érdeklődőivel, ha Isten is úgy akarja! A hét tanulságát egy magyar fazekasmester szavai foglalják össze a legszebben, hogy miről szól az alkotó munka.

*„Az agyag varázsa megérinti az embert....
Mindegyik szívvel-lélekkel készült darab.
Ha elkezdtem, véremmé vált, nem tudok tőle szabadulni ...*

A tárgyak ugyanolyanok, s az ember elműlik mellőle. Gondolkodásra serkent, hogy állj meg ember, mert az idő telik!”(Szentkirályi hagyományörzés – Szűcs Imre Tiszafüred 2012)

Martinecz Márk: Számomra az a cél, hogy a résztvevőknek segítsék abban, hogy a tehetségüket jól használják.

MEGRENDÍTŐ EREJŰ ÉRZÉS TÖLTÖTT EL, AMIT NEM HALLGATHATOK EL!

Az idei március 15-e nemcsak nemzeti ünnepünk miatt volt különleges, hanem azért is, mert a koronavírus miatt a következő naptól életbe lépett a karantén. Ezen a vasárnapon még nyitva lehettek a templomok, s nyitva volt a mienk is. Hangzott az ünnepi Istentisztelet, de már előben is látható volt az interneten keresztül. Online hallgatta egy debreceni 68 éves férfi is, akinek szívét-lelkét átjárta az Evangélium üzenete, s gyökeres változás kezdődött az életében. Levelet írt Somogyi Péter elnök-lelkipásztornak, amelyben köszönetét fejezte ki, természetesen elsősorban Istennek, hogy „nyitott fület adott neki” e március 15-i ünnepi Istentisztelet hallgatása közben. Alábbiakban a Somogyi Péterrel folytatott levélváltását adjuk közre, melyhez hozzájárulását adta.

Nem kívánok terhükre lenni e-pár soros üzenetemmel, ámde március 15-i Istentiszteletük közvetítése alatt olyan megrendítő erejű érzés töltött el, amit nem hallgathatok el, írnom kell arról. Teremtőm iránti hálatelt szívvel mondok köszönetet, amiért gyülekezetüket eszközül használva engem, mint minden jócselekedetre alkalmatlan embert – úgy érzem – lelkével megérintett- és megtisztított. Már a keresztelés alatt a testvérek között éreztem magam. Láttam, éreztem, hogy nemcsak a testük öltözött ünneplőbe, hanem lelkük is. Tapintatható volt Isten Szentlelkének jelenlétét sugárzó áhítatos léggör; ami magával ragadott. Lepergett előttem életem, minden akaratlan mulasztásommal, hibámmal, szeretetlenségemmel, vétkeimmel. Mindezek szorították szívemet,

gyötörték testemet, míg nem a számítógépem asztallapjára borulva zokogás tört fel belőlem. Jézus Krisztus, Megváltóm tanítása szerinti tékozló fiúnak éreztem magam és bűnbocsánatért esedeztem: „Bocsáss meg Atyám, mert vétkeztem ellened...” Ekkor szívem- lelkem megkönnyebbült, mert az Úr véghetetlen kegyelmével megbocsátott. Mintha hallottam volna: „Menj el és többet ne vétezzél...”

Megváltoztam.

Más szemmel- és értékítélettel látom magam, szeretteimet és bocsánatot is kértem tőlük emberi gyarlóságaimért. Most gyermeki lélekkel Jézus Krisztus lábai elé omló gyerekek érzem magam, aki az Ő tanításait – hegyi beszédét, magyarázatát – hallgatja, és Őt követő életet kíván ezután élni.

Mindezt nem hízelkedésből, kérkedő magamutogatásból írtam. A napom és éjszakám is ebben a megváltozott tudati állapotban telt el. Rákerestem honlapjukra és egyik ámulatból a másikba estem. Megváltóm tanítása szerint; „az aratnivaló sok, a munkás pedig kevés. Kérjétek az Urat, küldjön munkásokat az Ő aratásába. (Nem szó szerint írtam.)” A kedves testvérek ezek a szorgos munkások! Úgy érzem, gyülekezetükben Krisztus teste ábrázolódik ki, a sok- sok áhítatos lélek munkálkodása révén. Az 1965-ben kiadott kolozsvári énekeskönyv 260. énekének egy-két most megértett sorával, mint bizonyossággal mondok köszönetet:

„Az Úr csodásan működik, De útja rejtve van. Tenger takarja lábnyomát, Szelek szárnyán suhan ..”

Isten áldja meg a kedves Testvéreket.

Szeretettel: Cs. I.

Az alábbi válaszlevelet küldte el neki Somogyi Péter elnök-lelkipásztor

Kedves Testvérünk az Úr Jézus Krisztusban!

Nagy örömet szerzett őszinte és bátorító levelével és a legnagyobb örömet, hogy együtt örülhettünk a mennyel, mert hazatalált! Ez életünk és szolgálatunk legnagyobb öröme, a szabadtás öröme, az Úr öröme, ami a mi menedékünk is! „Ne bánkodjatok, mert az Úr előtt való örvendezés a ti menedéketek!” (Neh 8,10)

Mi is rendkívül hálásak vagyunk azért, hogy az élet jele volt ez az „utolsó” templomi istentisztelet és közvetítés. Egy kisgyermek érkezett közénk és lám most egy másik élet is! Az Úr valóban csodásan működik! Valami különös dolog készül Isten terve szerint, imádságban hordozzuk mindezt és egymást.

Ha megengedi, közre adnánk cím és név nélkül – hogy senki ne élhessen vissza vele – levelét. Most írtam gyülekezetünk tagjainak és mellékelném, ha visszajelez és jóváhagyja.

*Szeretettel gondolunk Debrecenre és Önre!
Testvéri szívvel és imádsággal:*

Somogyi Péter lelkipásztor

Kedves Nagytiszteletű Úr!

Engedje meg, hogy néhány szóban leírom a most átélt érzéseimet-gondolataimat. Levelét elolvasva, először „porba omlottam”, amiért is a Teremtőm felfigyeltetett az Ő általa elhívott, méltónak tartott Szolgájával! Az az Isten, aki magát, cselekedeteit, nagyságát, dicsőségét Ézsaiás próféta 40. versében is felfoghatóvá szándékozik tenni részemre, mint egy földi halandó és töredékes gondolkodású teremtménye számára.

Közbevetem, hogy Debrecen egyik egyházközségének gondnoka voltam a 2000-es években egy választási ciklusban, amiről a krónikussá vált betegségem miatt is lemondtam.

Az ott szerzett tapasztalatokon alapuló, már a keresztelés alatt ébredt örömöm készítettek – a szándékaim ellenére rövidre szabott, mert nem kívántam szószátyárnak vagy a józanság mértékét átlépő elragadtatottnak látszani – hálaadó levelem megírására! Felnőttként mindig is ilyen gyülekezetben szerettem volna munkálkodni!

Ahol az arra hivatottak nemcsak felismerik, hogy az egyházat mindig reformálni kell, hanem teszik is.

Azt, amit éppen tenni lehet, a modern technikai kommunikációra és a korszerű világi vezetési módszerekre is támaszkodva!

Akik Isten munkatársaivá (1Kor 3,9-17) hagyják feladni a Krisztus követésére elszánt gyülekezeti tagokat!

Nem csupán azok meglévő vagy szerzett képességei alapján, hanem mert hisznek és bizalommal lehetőséget adnak a bennük munkálkodó Szentlélek embert is átfórnálni képes erejének! (Ézs 40,31)

Ne tekintse mindezeket csalárdkodó hízelkedésnek! Nem csupán rémlik, mintha lát-nám, hanem hitbeli meggyőződéssel vallom, hogy Önök most az egyházunk jövőjének ígéretét hordozó, mai realitásokhoz átfórnált Krisztusi kinyilatkoztatás eszközei.

„Ti vagytok a világ világossága.. Lámpást sem azért gyújtanak.., Ti vagytok a föld sója...” (Mt 5,13-14-15) Ezt biztató üzenetnek is szánám minden testvérnek.

Mert magam is megtapasztaltam Krisztus tanítását „a vetett mag” jövőjéről...hogy némelyek tövisek közé esnek.

Némelyik kihajt az ember lelkében...., s az erős hitűek is támaszt igényelhetnek a világi hatásokat megtestesítő „tövisek” miatt...

Hálás vagyok Teremtőmnek, amiért megismerhettem Nagytiszteletű Urat, és a Testvérek gyülekezetét!

Mert nem csupán gyarló vágyam teljesülését remélem a testvéreket vezérlő egészséges

jövőkép megvalósulásával, hanem, a még fiatalként megismert – az 1950-es évek diktatúráját átélte – debreceni laikus igehirdetők-lelkipásztorok állhatatos hitét, reményét is kötelességem átadni, tolmácsolni.

Akik a város körüli tanyákon akkor élők, Isten segítségével bízók, azt kereső és váró hívek, kisközösségek áldott lelkeinek vitték a reménység igéit konspirált módon, este, a világ szeme elől rejtőzve, télen sárban, hóban is. Magyar tanárom is a hivatását elhagyni kényszerülő református lelkész volt a gimnáziumban, mert nem kívánt a kommunista párttal együttműködni.

Sugárzott róla a keserűség és boldogtalanság! Az ő emléke is inspirált, s párosult ifjúkori emlékeim biztató jövőt ígérő körülményével. Nap mint nap láttam a Báthori István erdélyi fejedelem 1510 körül épült templomát és hallgattam a Bethlen Gábor-, és István fejedelmek által 1630 táján mellé építtetett fatoronyból a ma is meglévő „bethlen harangok” kongását, zúgását.

Biztató üzenetükként pedig Bocskai István Bethlen Gábor fejedelem végrendeletének jelszavát véltem hallani: „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk!” (Róm 8,31)

Ma már lelkiismereti- és vallásszabadság van és ez ad lehetőséget a hit terjesztésére.

Végezetül, Dr. Sarkadi Nagy Pál *A nagy apostol című* (1990) – napi áhítatos könyvének két hivatkozására kívánok utalni. A Pál Apostol idejében működő antiochiai gyülekezet tevékenységét tárja elénk a Január 19. 20.- i igemagyarázat.

Ilyen, a kor szerinti, modern világban munkálkodó gyülekezetnek vélem a kedves Testvérek gyülekezetét! „Mert hitben járunk, és nem látásban” – mondták az atyafiak egykor. Ámde „Isten nem a félelemnek lelkét, hanem az erőt, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk,” illetve ezekkel ruházott fel minket. (2Tim 1,7)

Isten áldása legyen minden lépésükön, és kísérje minden erőfeszítésüket!

Testvéri szeretettel és köszönet mondva:

Cs.I. Debrecenből

MŰTÉT A KARANTÉN ALATT

„Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit! Hagyd az Úrra utadat, bízzál benne, mert ő munkálkodik.” (Zsolt 37,4-5)

Tavalytól fokozatosan közelebb vont magához az Úr egy betegség által.

Az urológusom többször visszarendelt, vizsgált kívül, belül, nagy élmény. Addig nem nyugodott, míg mintavétel és MRI segítségével talált valamit. Valamit, aminek nem kellett volna ott lennie. Egy másik élet kezdett fejlődni a prosztatámban. A „kicsike” éppen 4 mm-es volt és a burok mellett cseperedett. Azonnal nevet kapott hivatalból: a prosztatata rosszindulatú daganatának

keresztelték el. Engem meg sem kérdeztek. Sorsa felől közösen döntöttünk: műtét.

Jézushoz imádkoztam. Uram, Te vagy a betegség ismerője, a legfőbb gyógyító. Kérlek, gyógyíts meg! De ha nem tennéd is, Tőled elfogadom, akkor is a Te gyermeked szeretnék maradni. Békesség árasztott el.

Egyre visszhangzott bennem: „Veled leszek!”

A kórház hotel épületében töltött egyheti üdülés „élmény” volt. A VII. emeleti panoráma csodálatos. Ágyból láttam a napfelkeltét. Ott még tarthatott a farsang. A „személyzet” csak álarcban mutatkozott. Nekem is adtak egyet, maszknak hívták. A felújított, öt

ágyas – saját WC zuhanyós – kórteremben ketten „dőzsöltünk”. Fiatal nővérek ágyba hozták a reggelit, meg a többit. Minden kívánságunkat lesték, mint az édesanyánk.

Először április 23-ra tűzték ki a műtétet. Aztán kibetűzték a miniszteri rendeletet és – a járványügyi helyzetnek köszönhetően három és fél héttel korábban, március 30-án mint „koraszülöttet”, kivették a rákos, almányi prosztatát, meg 14 nyirokcsoportot némi zsírszövetrel. A zsírszívás volt a bónusz, mert vittem a pontokat. Erre jó az esetfinanszírozás. Gondoskodón vigyáztak rám. Mint „túlsúlyos”, műtét előtt keserűsöt kaptam, ennem sem kellett, de lehetett futni rövid távokat. A cél mindig a WC volt.

A műtét reggelén belém nyomott „cuccból” vidám emlék a guruló ágyon száguldás a műtő felé. Nem zavart, hogy a borotválás szappan nélkül történt, és a fazon nem tökéletes. Aztán még egy adag „anyag” és a nap többi része kiesett. Állítólag műtét utáni kábulatomban többször fel akartam kelni az ágyról, de a mozgásom nem tetszett a személyzetnek, ezért visszatarattak. Talán a szervesen hozzám tartozó műanyag zacskókkal való szambázásom nem tartozott a jól koreografáltak közé. Másnap a fürdőszoba tükör megrémített. A hasam összekaszabolva. Párbajoztam, vagy géppisztollyal soroztak meg? Két kicsi vágás és három lyuk cikk-cakkban, csökkenő amplitúdóval, mint az Oroszlán csillagkép, csak leragasztva. Hmmm. Mindig érdekelt a csillagászat. Úgy látszik ez a doki specialitása.

Állapotomat elfogadva áldoztam a hedonizmusnak, infúzióból szívtam a földi jókat. A menüt nem részletezem. A következő délelőtt már teázhattam. Ebéd üres- vagy

szűrt, azaz erőleves, vacsora egy egész, kispoharas kefir. Nagyon vigyáztak a fokozatosságra. A következő ebéd, az a híg krumplipüré viszont fenséges volt, mindenkinek meg kellene kóstolnia.

Csak egy kellemetlenség ért az egy hét alatt. Lecserélődött a szobatársam, és aki érkezett helyette, TV-t akart nézni. Természetesen nézze! – mondtam. Csakhogy ő az Exatlont favorizálta, mert otthon azt szokta. Ez engem nagyon igénybe vett. Másnap délután műtötték. Este nagyon rosszul lett. Újra vitték a műtőbe, az ügyeletes orvosnak valamit újra kellett csinálnia. Imádkoztam érte.

Egy hét múlva már itthon voltam. Hat hétig nem mentem sehova. Jól esett. Nem értettem, hogy mi a probléma a kijárási korlátozással. A járványveszély miatti otthon maradás a lábadozást és gyógyulást szolgálta.

Dicsőség az Úrnak!

Révay József

Egyre visszhangzott bennem: „Veled leszek!”

KIÉ AZ ÉLETEM?

Konfitábor Mátraszentivánon

Fiataljaink áldott hetet tölthettek a Mátrában ezen a nyáron, az idén konfirmáltak nevében Vitéz Marci szólt a templomban arról, miről tanultak, hogyan gazdagította őket Isten. Az alábbiakban az ő beszámolóját olvashatják.

Áldás békesség! Szeretnék néhány gondolatban a konfitáborról beszélni! Mátraszentivánon, egy 60 fős faluban voltunk együtt, összesen 33-an, 22 táborozó, 8 ifis szolgáló és 3 lelkész: András bácsi, Péter bácsi és Gábor.

Először is szeretném Istennek megköszönni, hogy megadta ezt a hetet, azok után, amiken keresztülműtünk 2020-ban!

A Mátrába hétfőn indultunk úgy, hogy sokan nem ismertük egymást, de ez estére megváltozott. A hét fő témája, kérdése az volt: „KIÉ AZ ÉLETEM?” Ezzel a kérdéssel kapcsolatban hangoztak el a délelőtti és az esti alkalmainkon is a prédikációk. A héten Dániel könyvét olvastuk arról, hogy a négy ifjú, Dániel, Hananja, Misáél és Azarja miként változtatta meg Nebukadnecár lelkét. Este Jézus példázatairól hallottunk, amelyek a Mennyek országáról szólnak. Az igei alkalmak mellett volt sport-, szeminárium-, túra- és sok egyéb

program, amely az egymás megismerését, összekovácsolódásunkat segítette. A héten nagy szerepet játszott még az éneklés, dicsőítés minden alkalom előtt és a péntek esti táborútnél is.

A konfirmandus hét végére mindenki mindenkivel bármit meg tudott osztani személyesen és a csoportbeszélgetéseken is. Szeretnék köszönetet mondani a többi táborozó nevében is az ifiseknek és a lelkészeknek a közöttünk

A héten nagy szerepet játszott az éneklés, dicsőítés, amely által megerősített bennünket Isten.

való szolgálatukért! Ezzel az ígérel szeretném bátorítani a jövő évi konfirmandusokat, hogy menjenek el ebbe a táborba, mert felejthetetlen élmény lesz számukra. Az ígét Dániel könyve 2. fejezetének 20. verséből idézem:

„Ezt mondta Dániel: Isten neve legyen áldott örökkön örökké, övé a bölcsesség és a hatalom.”

RENDRAGYÓ KICKERESŐ TÁBOR

„Bármibe kezdtünk, abban Isten jelen volt”

Szeretet, öröm, békesség, türelem, szívesség, jószág, hűség szelídség és mértékletesség. Úgy érzem, ezekkel a szavakkal tudnám leginkább jellemezni az idei Kicskereső tábor.

Sokat gondolkoztam azon, hogy mi lehetne az a téma, amiről érdemes lenne írni a hét kapcsán. Talán a tábor rendhagyó megvalósulásáról?

Ugyanis idén napközis formában volt lehetőségünk együtt lenni a Julianna iskola tornatermében és udvarán és a gyülekezet termeiben. Új táborvezetőnk volt Kéri Mózes személyében. A tábor lezárása is különleges módon valósult meg: egy családi délelőtti formájában, amin gyerekek, szülők és szolgálók közösen tekinthettünk vissza a hétre, és az ez idő alatt megtapasztalt áldásokra, amiket Istentől kaptunk.

Írjak arról a rengeteg színes és változatos programról, amiben a gyerekeknek részük lehetett?

A közös napkezdésekről, éneklésekről, amikor gyerekek és felnőttek együtt dicsőítették Istent. A testet és lelket egyaránt felüdítő reggeli tornákról, a közös étkezésekről, amiknek során lehetőség nyílt jó beszélgetésekre és egymás megismerésére. A rengeteg lehetőségről a felszabadult játékokra, közös kosarasra, focizásra, tollasozásra. A sorsversenyekről, ügyességi játékokról, amik egy csapatát kovácsoltak kicsiket és nagyokat. A csütörtöki vizezős délutánról és az azt záró vízi csatáról a gyerekek és a szolgálók között. A kézműves foglalkozások-

ról, agyagozásról, ahol megmutatkozhatott, hogy mennyi tehetség rejtőzik a gyerekekben.

Mindenki számára az épülést szolgálta

Esetleg helyezzem a hangsúlyt a szolgáltársaimmal való közös munkára?

Beszélek arról a hihetetlen odaszánásról és elkötelezettségről, erőről, amit mindannyiukon láttam a hét során. Arról a szeretetről, ahogyan mindenki a saját módján és személyiségéből adódóan odafordult a gyerekekhez. A közös munkáról, ami egyikünknek sem ért véget az utolsó gyerekek távozásával. A jó hangulatról és rengeteg nevetésről. A lehetőségekről ismeretségek, barátságok kialakulására.

De rájöttem, hogy bár ezek meghatározó részei voltak a hétnek, a cikknek mégsem ezekről kell szólnia elsősorban. Mert nem valósulhatott volna meg ez a hét így, ha nem Istenben bízunk és nem az Ő kezébe helyezzük el.

Önmagában csoda volt, hogy megtarthatuk a tábor!

Áldott hét volt, a lélek gyümölcseit felfedezhettük a gyerekek egymás iránt mutatott szeretetében, s akár a kötélhúzás során is, ahogy egy csapatá váltak.

Ha belegondolunk, mekkora csoda, hogy az elmúlt hónapok vírusból fakadó bizonytalanságai után a tábort meg tudtuk tartani! Hogy a rendhagyó formának köszönhetően egy napot arra fordíthattunk, hogy a szülők betekintést nyerhessenek abba, hogy gyerekeik mennyi mindennel gazdagodtak a hét során. Láthattuk azt, hogy valaki, aki életében először vezet tábort, végig tudja vinni az egész hetet úgy, hogy Isten a jó ötleteinek kivitelezésében segíti, a hibáit elfedi, a problémákon pedig sokszor észrevétlenül átvezet. Majd a hetet úgy formálja, hogy az mindenki számára az épülést szolgálja, hogy minden jelenlévő gazdagodhasson belőle valamivel.

Ő kovácsolta egyggyé a szolgálói csapatot

Csodálatos volt látni azt, hogy bármibe kezdtünk, abban Isten jelen volt. Ő kovácsolta egyggyé a szolgálói csapatunkat. Ő simította el a konfliktusainkat és segítette, hogy gördülékenyen mehessen végbe minden, amit elterveztünk. Hogy különbözőségeinket és eltérő módszereinket, gondolatainkat úgy használta fel, hogy egy testként tudtunk együtt dolgozni és egymásért lenni. Pontosan azért, mert ennek a testnek Jézus volt a feje.

Isten jelenléte a közös alkalmak során is érezhető volt. Annyira jó volt hallani azt a rengeteg gondolatot és hozzászólást a gyere-

kek részéről! Látni, hogy ennyire fiatalon Isten már aktívan munkálkodik az életünkben és milyen sok értékes és fontos gondolatot és kérdést helyez a szívükre.

A legcsodálatosabb az egészben mégis az volt, hogy a lélek gyümölcseiről nemcsak az alkalmak során beszélgethettünk, hanem a tábor folyamán sokszor egyszerű és hétköznapiak tűnő dolgokban is felfedezhettük. A gyerekek egymás iránt mutatott szeretetében és egymás felé fordulásában, türelmük formálódásában. Azt látva, hogy hogyan válnak egy csapatá egy vízi csata során, hogyan képesek együtt dolgozni, amikor kötélhúzásban le kell győzniük a felnőtteket.

Isten ott rejtőzött mindenben, és ha figyeltél, úgy leltél rá az Ő jelenlétére egy mosolyban, nevetésben önfeledt játékban vagy beszélgetésben, mint a gyerekek az elrejtett ajándékokra a kincskeresés során.

„A lélek gyümölcse pedig: szeretet, öröm, békesség, türelem, szíveség, jóság, hűség, szelidség, mértékletesség.” (Gal 5,22-23a)

Pacher Luca

SZÜNTELENÜL HÁLÁT ADJATOK!

Szubjektív jegyzet a szárszói csendes hétről

A szárszói gyülekezeti hét 2020-ban is kiemelkedő, különleges eseménysora volt közösségünknek. Az Ige hallgatása, az imádkozás, a szabadidős alkalmak, de még a reggeli vagy vacsora közben meghitt beszélgetések is közösséget formáltak. Jó volt együtt Isten-közelben, Krisztusban testvérnek lenni.

A hitbéli gazdag program, az alkalmak sora, a derűs hangulat és sorolhatnám a pozitívumokat, mind-mind megérintenek egy hosszabb cikket. Mégis ebben a nehézségektől, szorongásoktól, kétségektől sem mentes évben egyetlen szóban összefoglalható, mit érzünk mi, a tábor résztvevői: HÁLÁT.

A kora reggeli imaközösségben ez volt a legtöbbször elhangzó szavunk. Szólt ez a szép időért, az igei alkalmakért, a lelkipásztorok, a szolgálók munkájáért, a kisgyermek foglalkoztatásáért, a velünk lévő idősek tanúságtételeiért, a kényelmes elhelyezésért, a magas színvonalú ellátásért, a kisközösségeknek a szokásostól eltérő, gyümölcsöző együttműködéséért. S ahogy peregetek az imádságok, a hála szavait hallhattuk sokaktól egyéni életük

alakulásáért: gyógyulásért, vigasztalódásért, sok-sok örömért, vagy az erőért, amit gondjaik, bajaik, terheik elviseléséhez Istentől kaptak.

Mondhatná valaki:

– De hisz ezt tesszük mi, keresztyének mindenkor! Mi ebben a különleges?

Igaz, és jó, ha tényleg így van. De amikor egy héten keresztül jóformán csak mosolygó, derűs arcokat látunk, ott az eredménye látszik a hálaadásnak. Közösséget formált, jó érzést keltett, jól éreztük magunkat, jó volt együtt Isten-közelben, Krisztusban testvérnek lenni.

Olvasom: A 2000-es évektől a pszichológia tudománya a rendellenességek mellett kezd már foglalkozni a pozitív érzelmek hatásaival, hogy pl. a „hálás állapot” milyen változásokat hoz az egyén jólét érzésében, mentális egészségi állapotában. Örülünk! Nekünk 2000 évvel korábbról van vezérfonalunk a jólét érzéshez, a mentális egészséghez és sok más, az élethez fontos dologhoz: „Szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok.” (1Thesz 5, 17)

Végül még valamit Szárszóról: Hála Istennek, mégis lett, volt idén is szárszói tábor.

Széplaki György

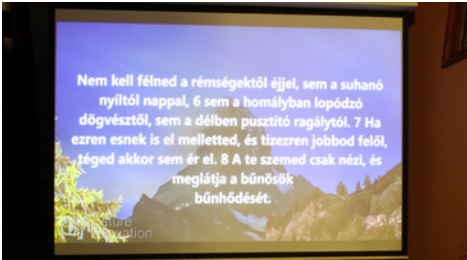

„Jól éreztük magunkat, jó volt együtt Isten-közelben, Krisztusban testvérnek lenni.”

ÉLETKÉPEK A SZÁRSZÓI CSENDESHÉTRŐL

Házaspáros beszélgetések az előadás után

A naponként hallott, olvasott esti Ige

*„Aki a Felséges rejtekébe költözhethet..”
Az esti igehirdetés*

„Már anyaölbén is...” Együtt, felfelé nézve

Ügyes kezekkel. Életkor nem számít

Mi az Úrhoz megyünk. Kicsik és szolgáltók

Úrvacsorára készülve

ISTEN A KÖZELÉBE SE ENGEDETT ANNAK, HOGY MEGINOGJON A HITEM

Interjú Barabás Árpád zeneszerzővel

Kásler Miklós, az emberi erőforrások minisztere nemzeti ünnepünk, március 15-e alkalmából Erkel Ferenc-díjat adományozott gyülekezetünk tagjának, Barabás Árpádnak kiemelkedő zeneszerzői tevékenysége elismeréseként. A vele készült interjúbán mesél szakmai útjáról, családjáról és az Istenbe vetett reménységéről.

„A Pesti Vigadóban vettük át a díjakat, csodálatosan megszervezett körülmények között

– *Mit gondoltál, amikor megtudtad, hogy téged jelöltek a zenei élet egyik legrangosabb díjára?*

– Nagyon-nagyon örültem neki, amikor megérkezett a megerősítő e-mail, hogy valóban megkapom. A zeneszerző társadalmon belül én valahogy mindig mást csináltam, mint ami a „hivatalos vonal” vagy elvárás volt. Nem tartoztam semmilyen csoportosuláshoz, kivéve a Fiatal Zeneszerzők Csoportját, merthogy oda automatikusan bekerültünk a Zeneakadémia utolsó évében.

– *Mit jelentett részedről ez a „külön utasság”?*

– Abban az időben, amikor diák voltam, még kötelező volt a két bevált és elvárt út

– a posztavantgárd és a folklórlista út közül választani: de én egyikkel sem tudtam azonosulni. Tizennégy éves koromtól ugyanabban a stílusban alkotok – ezt nem én mondom magamról, másoktól is hallottam – szeretek harmonikus, kiegyensúlyozott hangzásokat létrehozni. Abban az időben, amikor zeneakadémista voltam, ez csupán egy megtúrt iránynak számított. Én viszont nem tudtam mások kedvéért mást csinálni. Amit én csinálok, az a klasszikus és a rock zene fúziója, s az a szép, hogy most már ez nem probléma. Még akár Erkel Ferenc díjat is kaphatok.

– *Szertéágazó tevékenységet végzel, melyik az a munkád, amelyikre a szakmai zsűri, jelölő bizottság felfigyelt?*

– Nagy szerepe van az elismerésben annak, hogy valami csoda folytán elfogadtak a szakmában annyira, hogy fesztiválokra hívnak meg, s darabokat rendelnek tőlem. Az elmúlt esztendőben 6-8 nemzetközi és országos felső- és középfokú verseny kötelező darabjának megírására kértek fel.

– *A Te darabjaidat kellett megszólaltatni, előadni a versenyzőknek?*

– Igen. És ez valahogy olyan szépen alakult, hogy ezeket a darabokat külföldre is kivitték, és többször onnan is elhozták az első díjat.

– *És mi a helyzet a színházakkal? Húsz éves korod óta írsz színházi zenét.*

– Az az egyik a legszebb az életemben, hogy amire a zeneszerzés diploma jogosít, én mindent csináltam. Örömmel és

szívesen „keveredtem bele” mindenbe, ami a zeneszerzéssel kapcsolatos. Szinte egyetlen év sem telik el, hogy legalább egy színházi megrendeléselem ne legyen. Ha véletlenül mégis eltelik, akkor kezdem azt érezni, hogy hiányzik. De többet se szeretnék, mert azt sem akarom, hogy én egyszerűen csak színházi zeneszerző legyek. Most a Szép Ernő Színházzal dolgozom együtt, felújítják azt a darabot, amit húsz évvel ezelőtt írtam.

– *S a tanítás megvan mellette?*

– Debrecenben éppen most írtuk alá a szerződés felbontását közös megegyezéssel. Szerettem ott lenni, csak én már nem akartam még egyszer azt olvasni a pályaudvaron, hogy 120 percet késik a vonat. Ott lenni, tanítani azonban nagyon jó volt. De természetesen úgy jöttem el, hogy nekem semmiképpen nem szabad cserbenhagyni a zeneszerzés-tanítás területét, ezért megvártam, amíg az egyik volt növendékem – aki történetesen debreceni – végez a Zeneakadémián, s így átvehette tőlem a tanszakot. Volt olyan is, hogy egyszerre három helyen is tanítottam, Debrecenben, a Bartók Béla Zeneművészeti Szakközépiskolában és a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetemen is. Nekem ez egy picit sok volt, most szeptembertől már csak a Bartók Konziban leszek. Középfokon szeretek a legjobban zeneszerzést tanítani, s most éppen ezt fogok és semmi mást.

– *Milyen a kapcsolatod a jövő nemzedékével?*

– Ebből a szempontból „jó emberanyag adatott”, mert mindig kiváló növendékeim voltak. Megint csak a dicsekvés kategóriában lehetne ezzel szerepelni, de minden évben legalább egy növendékem ment a Zeneakadémiára, és föl is vették. Az idén dőlt meg ez, a két küldött növendék közül csak az egyiket vették fel.

– *Engedékeny, jószágos ember vagy, ezért is szerethetnek a tanítványaid.*

– Nem a szigor, a tekintélyelvűség a fő eszközöm, inkább barátsággal, szeretettel emberséggel próbálom átadni a tudást.

– *S ezt észreveszik a tizenévesek?*

– Észre.

– *És értékelik?*

– Értékelik.

– *Gondolom, nagyon szeretnek.*

– Azt hiszem, igen.

– *Milyen tervekkel vágsz neki a következő időszaknak? Mikor legutóbb beszélgettünk, zsolttár feldolgozásokat írtál.*

– Mostanában készítettem műlistát, kategóriákba rendezve kellett az általam írt darabokat felsorolni. Nagyon-nagyon szép hosszú lista született az egyházi darabokból, és az is egyébként az utóbbi hat év termésébe tartozik, hogy a Református Egyház hivatalosan is rendelt darabokat tőlem. Debrecenben két olyan nagy rendezvény is volt, amelyre tőlem rendelték darabot. Az egyik a 42. zsolttár feldolgozása volt, orgonára, ütőhangszerekre és rézfúvósokra. Felemelő érzés volt, hogy a Debrecenben zajló kórusfesztivál résztvevői, mintegy 300-an énekelték el. Most egy szimfonikus zenekari darabon dolgozom, majdnem kész vagyok vele. Magamnak találtam ki, ezért írom már két éve, mert nem volt megrendelője, aki számon kérte volna tőlem a határidőt. A koronavírus miatti karantén alatt én is próbáltam értelmesen tölteni az időt, s rendbetettem a régi félkész darabjaimat. Amikor ezen is túl voltam, azt találtam ki, hogy a színházi kísérő zenéimből zongoradarabokat írok, Beethoven bagatelljei után tizenkettesével, s már a 24.-en is túl vagyok. Ezek egy, két, maximum három percesek, de jó rájuk nézni, hogy milyen szép nagy csokor lett belőlük.

– *Mesélj kicsit a csaláodról, gyermekeidről. Mi történt az elmúlt években? Közben felnőttek a gyerekeid, s már Neked sem az a dolgod, hogy elkészítsd az uzsonnájukat, ellenőrizd az iskolatáskájukat.*

– A nagy fiam 27 éves, önálló, családja van, s általa már egy 7 éves unokám van. A lányom a Semmelweis Orvostudományi Egyetemre jár, harmadéves lesz, a kisebbik fiam pedig még gimnazista, jövőre fog érettségizni. Valóban, nem akarnak már velem se moziba, se strandra jönni. Megváltozott a családi élet, más módon, talán kicsit kevesebb időt töltünk együtt, de a meghitt, közös együttlétek megmaradtak.

– *Mit jelent számodra a mindennapi életben a hit? Egyszer már kapaszkodó volt, amikor a feleségedet elveszítetted. Mennyire erősödött a hited az elmúlt években?*

– Mostanában Blaise Pascalt olvasom, ő beszél arról, hogy mi a különbség a bizonyosság és a hit között. Nem tudom, hogy ez helyes-e, de az jutott eszembe, hogy én nemcsak hiszem, hanem tudom is.

– *Azt akarod mondani ezzel, hogy nemcsak hiszel Istenben, hanem tudod is, hogy van?*

– Igen. Annyira megerősödött bennem, hogy ez a hit már közelít a bizonyossághoz.

– *Hogy találsz a napi feladatok sorában Istenben, Jézus Krisztusban Kösziklát?*

– Valahogy úgy érzem, folyamatos az Ő jelenléte. Én különben nem rendszerkövető ember vagyok, gyakran előfordul, hogy addig dolgozom, ameddig ki nem ájulok. Van, hogy reggelig is fenn vagyok. Tudom, lehet az imádkozásban, az Ige olvasásban is rendszeresség. Nekem ilyen soha nem volt, de különben meg nem érzem magamat rosszul ebben.

– *Mennyire erősödött a hited, Isten-ismereted?*

– Mindig is fontos volt számomra a hit. Húsz éves koromban a hitem meggyengülése miatt kórházba kerültem, annyira rosszul lettem. A Zeneakadémián ugyanis filozófiát is tanultunk, s én annyira belemerültem a filozófusok elméletébe, annyira azonosultam velük, hogy közben eltávolodtam a hittől.

A szervezetem azonban pánikbetegséggel reagált erre. Aztán nem sokkal később a hitet, amit én magam építettem le, lassan kezdtem visszaépíteni, eljárógtam templomba, a Faszorba, és amikor másodszor hallottam, hogy lehetőség van felnőtt konfirmációra, rögtön jelentkeztem. Feleségem halála még közelebb vitt Istenhez, ha lehet így fogalmazni, egy szerettünk elvesztésének is lehet, ilyen értelemben, pozitív hatása. Folyamatosan érzem, hogy a hit ajándék. Ráadásul én meg sem érdemeltem.

– *Igaz, még a hitünk is ajándék, s egyikünk sem érdemli meg.*

– Az a csodálatos, hogy Isten a közelébe se engedett annak, hogy meginogjon a hitem.

– *Milyen a Faszorral a kapcsolatot?*

– Az Istentiszteletekre örömmel járok, s amíg nem tanítottam Debrecenben, addig aktívan részt vettem a zenei szolgálatban. Van egy zeneszerző csoportosulás a gyülekezetben, Ottmár Dávid irányítja, amely énekek feldolgozását végzi, s amikor ünnepi Istentisztelet van, ezt adja elő a zenekar. E-mailben szoktam megkapni a zenei anyagot, s ezt a szolgálatot úgy is el tudtam látni, hogy nem igényelt fizikai jelenlétet. Most, hogy Budapesten vagyok újra egész héten, várom, milyen megbízást kapok, bekapcsolódhatok-e más szolgálatba is.

– *Végezetül térjünk vissza a díjra, amelynek átadására nemrégiben, augusztus 20-án került sor a tavaszi karantén miatt. Végül rendben zajlott az ünnepség?*

– A Pesti Vigadóban vettük át a díjakat, csodálatosan megszervezett körülmények között, a látvány és az ünnepség dramaturgiája szerint is. Külön öröm volt, hogy faszori testvérünk, Várnagy Andrea is ott és akkor vette át a Liszt-díját. Az átadás utáni fogadáson meg is beszéltek velem az elkövetkezendő közös munkánkat.

Cseke Hajnalka

HITOKTATÁS A KARATÉN ALATT

Testvérek és szülők is hallgatták az örömmüzenetet

Március közepétől a hitoktatás is digitalizálódott. Az Állami Általános Iskolákban „megkérték” a hitoktatókat „ne terheljétek a gyerekeket a hittannal, mert éppen elég a többi tantárgy!” Konkrétan meg is fogalmazták a mennyiséget is: „Esetleg egy youtube videó- linket küldjétek!” A hitoktató is ember, megérti a kérést és alkalmazkodik, amennyire csak lehet. De ő elsősorban Isten gyermeke, és az ő Ura és Megváltója felülírhatja az emberek által megszabott határokat! Most is ez történt. Mindent előre elkészített a mi Urunk, lépésről-lépésre!

Amikor az iskola falain belül folyik a hitoktatás, addig nincs alkalmunk megismerni a szülőket. Kapunk egy névsort, kiket íratnak be református hittanra. Mi csak a gyerekekkel találkozunk az órán. Szülői elérhetőséget ritkán ad ki az iskola. Azért vannak olyan iskolák ahol a Krétában, elektronikus naplóban fel van tüntetve egy telefonszám. Több esetben jártam úgy, hogy hívtam a szülőt, de azon a számon előfizető nem volt kapcsolható.

De a mi Urunk kegyelméből a járványhelyzet miatt megkaphattuk az e-mail címeket és a telefonszámokat is. Pár nap elteltével a szülőkkal való telefonbeszélgetések és levelezések után örömmel állapítottuk meg, van igény az online hittanórákra!

Számtalan kérdés kavargott a fejünkben az online órák megszervezése során. A helyzetet bonyolította, hogy az egy csoportba járó gyerekek szülei nem mindig tudták az óra-rendben meghatározott időpontot szabadabbá tenni. Elmentek hivatalos ügyet intézni, vásárolni, játszótérre

stb.. Ezért akik valamilyen okból kifolyólag nem tudtak az online órán ott lenni, velük egy másik időpontot egyeztetünk. Ennek az lett a következménye, hogy a gyakorlatban több óránk lett, mint a hivatalosan lejelentett órák száma.

Eleinte úgy éreztük, hogy a nap 24 órája kevés arra, hogy készüljünk, tanítsunk és mi is képezzük magunkat az online oktatásban.

Sok új felülettel kellett megismerkednünk, ami alkalmas volt arra, hogy „hittanozhassunk” a tanítványainkkal. (Zoom, Skype, meet.jit.si, messenger, viber stb.)

Szóval, volt mit tanulni, az RPI és a REMA webinarjain szívtuk magunkba az ismeretet, amelyet rögtön alkalmazni tudtunk a gyakorlatban. Nagy szükség volt a kreativitásra is.

Fontos kérdés volt, hogyan tehetjük érdekessé, élménnyé a kamerán keresztül az órát? Ne csak arról szóljon, hogy a gyerekek leülnek a kamera elé és nézik a képernyőt, mint amikor videóznak vagy játszanak.

Szükség volt a kreativitásra. Íme néhány példa ízelítőül!

„Betekintést nyerhettünk a családok hitbéli hozzáállásáról is.”

Virágvasárnap: Egy koronával a fejemen mondtam el a bevonulás eseményeit, ezzel alátámasztottam a történetet. Egyben emlékezteti a korona a gyerekeket arra, hogy Jézus Isten Fia a Királyok Királya.

Nagyapénteki történet: Óra elején megkértem a gyerekeket hogy mindenki hozzon vagy kérjen a szüleitől egy darab szöveget, hozzon egy pohár vizet és egy szivacsot. Ezzel a három tárggyal már meg is volt a szemléltető eszköz és a történet aktuális részénél használtuk.

Húsvéti történethez azt kértem, hogy „emójjikkal” szemléltessék a feltámadást. Stb.

Amíg az iskolában a gyermek család nélkül vesz részt az oktatásban, (noha tudatában vagyunk, amikor látjuk a gyermeket az órán, hogy minden egyes tanítványunk mögött ott van egy család) addig online órán a kamerán keresztül érzékelhetjük a tanítványunk otthoni életterét. Megismerhetjük családjuk többi

tagjait, még akkor is, ha olykor egy elszuhanó alakot vagy egy árnyékot észlelünk a gyermek környezetében. Előfordult, hogy testvérek és szülők is csatlakoztak és hallgatták az örömmüzenetet. A gyerekek boldogan mutogatták házi kedvenceiket is.

Áldott legyen az egy igaz élő Isten, aki ebben az időszakban is megengedte megtapasztalni, hogy ami az embernek nehéz feladatnak tűnik, Neki nem jelent problémát. Ő a rosszat is képes jóra fordítani.

Hisz megismerhettük a gyermekeket nevelő szülőket és testvéreiket, így sokkal jobban megértjük a viselkedésüket az iskolában. Betekintést nyerhettünk a családok hitbéli hozzáállásáról is. Tartalmas emberi kapcsolatok alakulhattak ki a mi Megváltónk kegyelméből az online hitoktatás folytán. A mag el van vetve.

Tarcsa Edit hittanoktató

„ÁLDJAD LELKEM AZ URAT ÉS NE FELEDD EL, MENNYI JÓT TETT VELED!”

Ottmár Anna és Dávid zenész házaspár otthonában jártam, ahol a féléves Lizanna is bekapcsolódott a beszélgetésbe. A bájos kislány születése bizonyít arra, hogy az Úr napra pontosan betartja ígérését.

Hogyan éltétek át a karanténidőszakot kisbabával?

Dávid: Alapvetően jól viseltük, sok áldással, néhány nehéz pillanattal. Nagyon hálásak vagyunk, hogy Lizi születése után két hónappal kezdődött el a karanténidőszak. Nagy segítség volt, hogy az első hetekben jöttek a nagyszülők, a fasori komatálat pedig hat hétig kaptuk.

Másképp a munka miatt sokat lettem volna távol, de így home office-ban voltam és jobban részt tudtam venni kis családunk életében. Első gyereknél, az első hetekben ez rengeteget számított. A nehézséget az összezártág, az otthoni munka és a „babázás” összehangolása jelentette, de bizonyos dolgokban nagyon összeértünk, és ez jó.

Anna: Lelassult az élet, ezt mindenképpen megéreztem a bőrünkön. A hétköznapi forgatag tényleg nagyobb sebességet kíván, de így a karanténban a felesleges idők elmaradtak, pl. nem kellett dugóban ülni, hetente csak egyszer mentünk vásárolni, felértékelődtek a családi dolgok. Nem szenvedtünk hiányt

semmben, a nagyszülői és baráti találkozásokat nyáron pótoljuk. Fotókat, videókat küldtünk, az idős szüleink megtanulták alkalmazni, használni a technikát. Egyszer együtt fürdettünk skype-on. A fasori istentiszteletek közvetítése sokat jelentett számunkra, akár este is vissza tudtuk nézni az alkalmakat.

Hívó családból jöttetek? Hol ismerkedtetek meg?

Dávid: Engem katolikusnak kereszteltek, nem hívő családból származom. Katolikus gimnáziumba jártam, ahol kötelező volt misére menni, de mélyebben nem érintett meg a dolog. Annával 15 évesen ismerkedtünk meg, tinédzser-szerelem volt még a Bartók Konzervatóriumban, ahol Anna felett jártam egy évvel. Azután 5-6 évvel később, amikor újra egy párt alkottunk, akkor kerestünk egy lelki bázist, mert addigra már mindketten közel kerültünk Istenhez. Azt hittük, hogy megtértünk, de igazából csak később tértünk meg, már együtt.

Anna: Középiskolás korunkban egy kollégiumban is laktunk, a Hegedű utcában. Ott olyan szobába kerültem, ahol többen is jártak a fasori ifibe. Jó barátok lettünk, hívtak is, de katolikusként nem éreztem szükségét, hogy elmenjek egy református ifibe. Vallásgyakorló, hívő katolikus családból jöttem, Kecskemét mellől származom. Egyetemistaként, amikor újra összejöttünk Dáviddal, akkor már sok minden megkérdőjeleződött bennem a katolikus vallással kapcsolatban. Dávid pedig olyan istenélményekkel gazdagodott azokban az években, amikor nem voltunk együtt, amit baptista körökben szerzett. Ő székesfehérvári, Fehérváron egy baptista ifibe járt gimnazistaként, egyetemistaként, de nem érezte, hogy ez az útja. Azt is tudtuk, hogy nem a katolikus felekezetben szeretnénk együtt meggyökerezni.

Tehát az utatok a Fasorba vezetett...

Dávid: Anna emlegette a Fasort, mert sok zeneakadémista ismerőse járt oda, – a kollégium és a Zeneakadémia között útba esik – 2009-ben végre mi is elmentünk.

Anna: Egyszer-kétszer előtte is jártunk ott – emlékszem, hátul ültünk és Tamás bácsi prédikált a maga nagy lendületével – de akkor még nem kezdtünk el rendszeresen betagozódni. Egyszer volt köztünk egy kapcsolati megingás, elbizonytalanodtam, hogy valóban egymásnak vagyunk-e teremtve. A barátnőim elhívtak az őszi evangelizációra, ahová egyedül elmentem, úgy éreztem, hogy Isten közelségében szeretnék választ találni a kérdéseimre. Az alkalom végén azt mondta a lelkész, ha bárki szeretne lelki beszélgetésre jelentkezni, nyugodtan jöjjön. Hát én akkor a hegedűmmel a hátamon odaálltam a lelkészek elé, hogy én ugyan katolikus lány vagyok, de szeretnék beszélgetni. Somogyi Péterrel elkezdődött egy személyes beszélgetés-sorozat, ami nagyon élő volt számomra, a hit legmélyebb kérdéseihez hamar elkerültünk: az Úr Jézus személye, ki ő az életemben. 2009-ben ezeknek a beszélgetéseknek a hatására történt a megtérésem. Ez nagy belső élmény volt, elmondtam Dávidnak is, közöttünk is rendeződtek a dolgok. Dávid szintén elment Péterhez beszélgetni, amiből egy konfirmáció előkészítés lett.

Dávid: Abban az időben külföldön jártam egyetemre, sokáig nem voltam itthon, majd gyakrabban, kéthetente jöttem haza. Egy férfi csendes héten tértem meg Biatorbágyon, 2009 nyarán, ott nagy élményekkel gazdagodtam.

Anna: Így kerültünk a Fasorba, ahol nagyon hamar be is épültünk. Aztán 2010-ben már jegyespárként részt vettünk a csendes héten Sátoraljaújhelyen. 2011-ben volt az esküvőnk.

Milyen csoportokba kapcsolódtatok be?

Anna: Amikor elindult az új pároskör, egy ideig jártunk oda, illetve a szerdai bibliaórákat látogattuk a házasságunk első két évében. Most egy házcsoportban vagyunk, ahová Devich Marciék hívogattak minket, mi vagyunk a legfiatalabbak köztük, hálásak vagyunk a meghívásért, nagyon sokat tanulunk a többiek életének példáiból.

Dávid: A másik meghatározó helyünk a zenei szolgálat.

Felemelő érzés hallgatni, de mit jelent részt venni a zenei szolgálatban?

Dávid: Korábban is voltak kezdeményezések, amikor zenével is kísérték énekeket, de igazából 2015-ben Sátoraljaújhelyen, a csendeshéten indult el az egész, ahol szerveződött egy 6-7 fős, zenészekből álló csoport. A Zeneakadémia közelsége miatt sok zenész, köztük több zeneszerző is jár a gyülekezetbe. 2015 novembertől engem kértek fel szolgálatvezetőnek, hogy menedzseljem a kialakuló zenei szolgálatot. A legnehezebb része, amit négyen-öten végzünk, hogy az adott dallamot, amit az énekeskönyvben látunk, úgy kell megharmonizálni, hogy több szólamban megszólalhasson. Az orgonista ezt maga végzi, de nekünk ezt le kell írunk, mert több zenész vesz részt benne. Mintha egy kis kórus lenne, amit kísérünk. A bevezetőt is megírjuk. Ennek a zenei értelme az, hogy hangilag kiegészítjük az orgonát. A tagok profi zenészek, mert a rövid próbafolyamat miatt ezt csak magas szintű hangszeres tudással lehet végezni.

Anna: A hangszerösszetétel mindig más, attól függ, mikor ki ér rá, ki tud eljönni. A hangszeres betéteket készítő lelkes szolgálóknak van ebben oroszlánrésze, nélkülük ez a szolgálat nem jöhetne létre. Tervben van

egy zenei szolgálatos áhítat, ahol a faszori zenészek adnák elő a református énekeket, a gyülekezet énekléssel kapcsolódna be.

Szerintetek mi a szerepe a zenének az istentiszteleten?

Dávid: Szakmailag nézve színesítjük a zenét, hogy az orgona mellett más hangszerek is megszólaljanak. Szerintem lélekemelő hatása van. Aki a zenére egy kicsit is nyitott, biztosan tetszik neki egy-egy gyönyörű oboa, gordonka, trombita szólam. A bevezető dallamok sokféle stílusa a harmonizáló csapatnak a sokszínűségét mutatja. Egy szépen, igényesen megírt bevezető örömet okoz annak, aki hallgatja és nagyon jól rá tudja hangolni az embert az ének hangulatára, amiről a szöveg szól. Persze a hallgatónak, az üzenet befogadjának a hozzáállása is kell hozzá.

Anna: Szerintem, üzenetértéke van annak, hogy kiülünk. Ez nagyon speciális helyzet, az országban kevés olyan gyülekezet létezik, aki azt tudja magáról mondani, hogy magasan kvalifikált zenészei vannak, akik elkötelezetten odatartoznak. A sátoraljaújhelyi szolgálatokon döbrentünk rá arra, amikor körülnéztünk egymás között, hogy ez egy kuriózum, ez egy kincs. Ha van egy kincsünk, azt őrizni, gondozni, kell, teret kell neki adni, a Faszorban ezt felismerték és támogatják.

A kamarazenenek is üzenet értéke van, hiszen az egy olyan műfaj, ahol nincsen alá-fölé rendeltség, hanem mellérendeltség van és összhangra, együttműködésre törekszünk az elsőtől az utolsó hangig. Nekem mindig nagy élmény az, amikor belép a gyülekezet és énekel, részese annak, amit előkészítettünk öten-hatan, majd megszólal hozzá 400 hang.

Dávid: Együtt vagyunk, játszunk, élvezük az áldást, hallgatjuk az igehirdetést. Az istentisztelet végén mindig úgy állok fel, hogy hálás vagyok és mekkora öröm, hogy

ebben részt vehetünk. Nagyon bízunk benne, hogy a gyülekezet is örömmel fogadja szolgálatunkat.

Az kiderült, hogy zenészek vagytok, de mivel foglalkoztok pontosan?

Dávid: Hét évig trombitát tanítottam, azután 2017 óta szerkesztőként dolgozom a Bartók Rádiónál. Úgy érzem, hogy ez testhez álló feladat, nagyon szeretem. Emellett aktív trombitás is vagyok, a székesfehérvári Alba Regia Szimfonikus Zenekarban játszom félállásban, havonta néhány alkalommal.

Anna: Hegedűtanítással foglalkozom és a Zuglói Filharmonióban játszom zenekari tagként, valamint az Orfeo Kamarazenekarban is sokszor működtem közre. Továbbá a Priegl vonósnégyesben is muzsikálok.

Kilenc évet vártatok a gyermekáldásra, sokan imádkoztak értetek, hogyan éltétek meg ezt az időszakot?

Anna: A Fasorban házasodtunk, a kezdetektől fogva aktív gyülekezeti tagok vagyunk. Azt gondolom, hogy minden fiatal házaspárnál, aki az Úr kezébe igyekszik letenni az életét, egy idő után várható, hogy egyszer csak gömbölyödik a pocak. Nekünk ez a házasságkötésünk után nyolc évvel történt meg. Többen tudták rólunk, hogy nagyon szeretnénk babát, de még nem adatott meg ez az áldás. A gyülekezettől sok támogatást

kaptunk. Amikor megszületett a kislányunk és megírtuk az örömhírt a levelezőlistákra, kifejeztük a hálánkat is a sok értünk mondott imáért. A házi csoportunkban ismerték a helyzetünk részleteit, terheit, hiszen teherként éltük meg a meddsőséget, amivel küzdöttünk. Nyolc év alatt nagyon sok minden történt, Isten végig formált bennünket. Már sokkal korábban javasoltak nekünk bizonyos orvosi lépéseket, amiben nem volt békességem, erre meg kellett érkezni. Nagy öröm volt, hogy

Dávid kitartott mellettem ebben, bár ő már minden lépést megtett volna a baba érdekében. Aztán oda jutottunk el, hogy Isten megértette velünk, ő tudja ezt áldásként és eszközként használni. Nekem nagy boldogság volt, hogy úgy vághattunk bele a kezelésekkbe, hogy kaptunk rá igei megerősítést. Nekünk ez az út adatott több sikertelen próbálkozás után.

Mire tanított titeket a hosszú várakozás?

Dávid: Nagyon sok mindenre. Az első, ami eszembe jut, a hit az Isten ígéréteiben. Házasságkötésünk utáni reggelen, vasárnap kaptunk egy ígéretet, hogy megsokasít bennünket. „*Szövetséget kötök velük, hogy békében éljenek. Örök szövetség lesz az. Letelepítem és megsokasítom őket, szentélyemet pedig középük helyezem örökre. Hajlékom náluk lesz, Istenük lesznek, ők pedig népem lesznek.*” (Ez 37,26-27). Az ebben való kitartás nem volt könnyű, néha elbizonytalanodtunk, elkeseredtünk, hogy miért pont velünk történik mindez.

Anna: A meddőségben az nagyon nehéz, hogy amíg nem születik meg a baba, addig ez egy folyamatos és fájó hiányérzet, amire minden hónapban rádöbbenünk. Nem tudom megkerülni, hogy ne reménykedjek minden hónapban. De aztán hatalmas ajándék volt az, hogy Lizanna éppen január 6-án született. Ez egy bizonyágtétel az Isten szeretetéről, hogy amit mond, az úgy van, és napra pontosan megteszi, ha Ő úgy akarja. 2020. január 6-án született meg Lizi, 2019. január 6-án ott ültem az újév utáni első vasárnapi istentiszteleten, éppen nagyon nehéz egészségi állapotban, két műtét között. Egy olyan helyzetben, amikor a legkevésbé volt kilátás arra, hogy sikerüljön teherbe esni. Akkor éreztem a leginkább távol magam attól, hogy anya legyek. „Ökölrázós” padban ülés volt, akkor tényleg elkeseredetten mondtam Istennek, hogy „Uram, itt vagyok, látod, hogy nem máshol keresem a megoldást, vigaszt.” Amikor a lelkész felolvasta az igét, egyetlen egy mondatot úgy hallottam, mintha felerősítették volna a hangszórókat. Nagyon hangosan hallottam azt, hogy egy év múlva gyermeket adok nektek. Ez volt a textusban, 1Móz 17-18. Ábrahámnak mondta, Sára elfordulva kinevette. Megértettem, hogy Sára mit érezhetett. Uram, tényleg én? Éreztem, hogy a lelke által megerősíti azt, hogy ez nem félreértés, ez nekem szól!

Ekkor már világos volt, ha Isten megígérte, akkor nem adódhat semmilyen komplikáció, ami a gyermekáldást megakadályozhatná.

A várandósság idején az utolsó napokig nem tudtuk pontosan, hogy mikorra leszek kiírva. Amikor eldőlt, hogy január elejére, akkor csak annyi sejlett fel, hogy ez nagyjából egy év. Csak később eszméltem rá, hogy ez napra, majdnem órára pontosan egy év. Dicsőség az Úrnak, hogy így adta meg nekünk Lizannát!

Dávid: Nekünk egy kicsit sivatagban járás volt ez a sok év, kilátástalanság, keserűség, de Isten felhasználta. A házasságunkat mind-eközben építette, nem eltávolodtunk, hanem közelebb kerültünk egymáshoz.

Mit jelent számotokra a Fasor?

Anna: Nagyon összetett, sok mindent átsző az életünkben, a zeneiségünket is meg tudjuk ott élni a zenei szolgálatban, a barátságaink is odakötnek, a házasságunk ott kötődött, Lizi keresztelője szeptember elején ott lesz, tehát egy lelki otthon számunkra. Nagyon jó, hogy olyan sokan otthon vagyunk benne szívvel-lélekkel!

Dávid: Szerintem egy sziget a Fasor, ahová sokféle helyről, más-más körülmények közül jöttünk. Nagyon szeretünk oda haza menni.

„Áldjad én lelkem az Urat, és el ne feledkezzél semmi jótéteményéről.” (Zsolt 103,2)

„Az igazak ösvénye pedig olyan, mint a hajnal világossága, mely minél tovább halad, annál világosabb lesz, a teljes délig.” (Péld 4,18)

Halász Kinga

TRIANON 100

Trianoni gyilkosok kardja,
édes hazánk testét dúlta,
Halmazva kínok gyötrelmét,
testvért testvértől elszakítva.

Nemzetünk életét szabdalta,
vérpadoson darabokra,
Szenvedőknek koporsót készítve,
sötét lelkük legyen rajta!

Elmúlt évszázadra tekint immár,
gyógyíthatlan sebeinknek átkos kínja,
Fájdalmak sóhaját hallani,
megbékítést, háborgató nem akarja!

Istenünk könyörülj!
kifosztottat vedd oltalmadba,
Kegyes szívvel tekints,
megcsonkított magyarjaidra!

Gránitz Miklós

MEGÚJULNAK TEMPLOMUNK FESTETT ÜVEGABLAKAI

Százhat éves templomunk gyönyörű üvegablakainak kerete meglazult, ezért ebben az évben elkezdődött a felújításuk. Nagy örömünk, hogy Isten kegyelméből szépen halad előre a restauráció, két ablak újra eredeti pompájában ragyog. Alábbi képeink a munkálatok egyes fázisait tartalmazza. Hálásan köszönjük, hogy a gyülekezetből is sokan adakoztak a felújításra, és pályázati forrást is kapott a gyülekezet hozzá.

Adjunk érte hálát Istennek, s gyönyörködjünk bennük!

AZ ELSŐ FASORI ANGOL-HITTAN TÁBOR

A nyár egyik legmelegebb hetében, július utolsó napjaiban volt a Szentírás Szövetség és gyülekezetünk közös szervezésében az angol-hittan napközis tábor.

Kilenc szolgáló volt a Szentírás Szövetségtől, akik a kincskereső aranyásó programot hozták közénk, és öt szolgáló a Fasorból. Köszönjük odaszánt idejüket, és egész hetes szolgálataikat! Az utolsó napon minden gyermeket megkérdeztünk a következő három kérdésről. Rövid válaszaikkal számolunk be az együtt töltött időről.

Milyen volt a tábor?

„Különleges, élmény-dús, tanulságos, sokszínű, maradandó, barátságos, örömteli, izgalmas, best” – foglalták össze a résztvevők. A legtöbben így válaszoltak: „Minden tetszett. Nagyon jól éreztem magam. Nagyon-nagyon-nagyon jó, a végtelenségig jó

volt. Annyira jó, hogy adja magát: ajánld másoknak is.”

Miért éreztél így? – kérdeztük a gyerekektől.

„Azért, mert szerettem a csapatjátékokat, a héten tanult Igéket. Nekem az tetszett a legjobban, hogy tanulhattunk angolul. Egész héten sokat játszottunk. Úgy voltak beépítve a tanulási szakaszok, hogy észre sem vettük. Az is jó volt, hogy a korosztályunknak megfelelő játékok és feladatok voltak. Jók voltak a szervezők, segítőkészek, kedvesek. Lehetett focizni, gyarapodott az angoltudásunk és Istenről is tanulhattunk. Finomak voltak az ennivalók is. Tanulhattunk angolul, sőt, ógörögül is. A kedvencem a csapatjátékok során a vizes játék volt” – sorjáztak válaszaik. Az egyik résztvevő azt írta: „Elég félénk vagyok, az elején nem nagyon tudtam, mit csináljak. De most már úgy érzem, sokkal jobban merek beszélni.” Volt, akinek a kézműves foglalkozások tetszettek a legjobban. Úgy vélte,

jó közösség alakult ki, s új embereket ismerhetett meg. A résztvevők különlegesnek találták azt, hogy a bibliai tanítás is angolul folyt, s lehetett egymástól is tanulni. Sokan sok helyről érkeztek, de a hét végére egységessé kovácsolta őket a tábor. Tetszett nekik a sok kreatív foglalkozás, de legfőképpen az, hogy közben barátságok

A résztvevők különlegesnek találták azt, hogy a bibliai tanítás is angolul folyt.

születtek. „A segítők és a gyerekek is nagyon barátságosak voltak, és sokat énekeltünk” – írta egyikük. „Új barátokat szereztem, sok izgalmas program volt, az angoltudásomból, a hitemből és a nyaramból is a legjobbat hozta ki” – derült ki egy másik gyermek válaszából.

Miért ajánlanád másoknak jövőre? – tudakoltuk.

„Azért, mert nagyon kedvesek voltak a segítők.” „Azért, mert ha Kirk és a slag egy helyre kerül, akkor a gyerekek biztosan csuromvizesek lesznek.” „Mert jók a programok.” „Mert itt az lehetsz, aki vagy.” Azért, mert itt egyszerre lehet Istennel találkozni, és angolul tanulni.” Azért, mert lehet beszélgetni angol anyanyelvűekkel, hogy fejlődjön az angolod, és mert kedvesek az emberek.” „Mert nyitott mindenki és aranyos.” „Ki tudod próbálni az angoltudásod.” „A sok kreatív dolog végett,

példul téasdobozból kincsesládát készíthetsz.” „Azért, mert az angoltudás alap dolog, hogy tudjunk kommunikálni, és megértetni magunkat a világban, és fejlesztjük a hittan tudásunkat, ami szintén fontos.” „Minden nap új embereket ismertem meg.” Sok új angol szót tanultam minden nap, és nagyon változatos programok voltak.” „Fejleszttheted három dologban is magadat: Biblia-ismeret, angol, kapcsolatépítés.” „És ha szeretnél megtérni, akkor itt van lehetőség rá, mert nagyon kedvesek a segítők.” „Azért ajánlanám másoknak, mert Jézusról lehet hallani, hogy milyen csodálatos dolgokat tett. Mert hallhatnak Istenről, tanulhatnak angolul, és jó közösségben lehetnek együtt.”

*A faszori szolgálók csapata:
Márton Melinda, Sipőcz Katalin,
Somogyi Johanna, Szekeres Ágnes,
Somogyiné Ficsor Krisztina*

MEGBOCSÁTANI MAGAMNAK

„És most már értem, nem a cselekedeteimmel törlesztek, hanem már törlesztettem, amikor önmagamot adtam oda Neki, Neki, aki maga a mindenható, féltőn szerető Isten, aki megbocsátotta a bűneimet.” Gyülekezetünk tagja, Hajnal Virág írását olvashatják arról, mit jelent az ingyen kegyelem.

Az identitáskutatás egyik irányzata szerint önmeghatározásunkat életünk jelentős életeseményei befolyásolják. Ezek a jelentős életesemények életünk azon történései, amelyekre visszaemlékezünk, ha valaki megkérdezi, hogy kik is vagyunk. Ezeket az életeseményeket a jelen elmesélése formálja, sokszor a jelenben felidézett múlt egy-egy

részecskéjét átalakítjuk, átszínezzük, azonban mégis ezzel a színnel válik a mienkké, önmeghatározásunk részévé.

Életünk legjelentősebb életeseménye, akik ezt már átélhettük az, amikor az Úr megszólít. Megszólít úgy, hogy szava sejtjeinkig hatol, amikor megértjük, hogy valóban nekem, csak nekem, hozzám szól. Talán ekkor döbbenünk rá életünk eddigi összefüggéseire, értelmet nyernek a gyerekkor óta ismert bibliai történetek, amikor homlokomra csapva, csak annyit tudok mondani, Uram, már értem, eddig miért csak hallottam, miért nem értettem, hogy Jézus még értem is meghalt a kereszten, ha leteszem elé, még az én bűneimet is megbocsátja. Még értem is, még az én bűneimet is.

Nyaranta gyerekkoromban nagyszüleimnél esténként hosszú órákig a konyhaasztalnál ülve beszélgettünk. A faluban már mindenki pihent, az utcán a házak előtti padokról visszavonultak házaikba a falubeliek. Csend volt mindenhol. Egyszer csak este tízkor megcsördült a telefon. A szomszéd fiatalasszony nagymamámat kereste, hogy szeretne ismét kölcsönkérni egy kis pénzt. Nagypám felmordult, nagymamám pedig egy percig sem gondolkodva vette a pénzt, vette a zseblámpát és szaladt a kerítéshez, hogy segíthesen. Azon a nyáron minden héten legalább egyszer megcsördült a telefon, nagypám morgott, nagyanyám szaladt. A szomszéd fiatalasszonynak nem volt erőssége a takarékoskodás. A hó eleién megadta tartozásait.

*Életem üzenet. Simon András grafikája
(cikkszám: 1297; a szerző engedélyével)*

majd ismét üres zsebbel emelte a kagylót és kérte a kölcsönöket, és ez így ment hónapról hónapra, évről évre.

Emlékszem, gyerekként, milyen kérdések foglalkoztattak: Vajon helyes-e, hogy

nagymamám mindig azonnal szalad? Vajon helyes-e, hogy nagypám rendre ezért mindig morog? Vajon helyes-e, hogy a szomszéd fiatalasszony a nagyszüleim tartalékából kér mindig kölcsön? Talán a válasz utána már nem is volt olyan fontos, csak az, hogy mélyen belém ivódott, hogy én soha nem akarok senkinek se az adósa lenni. Inkább szaladok én is esténként a kerítéshez, de sose szeretném azt, hogy azon kelljen gondolkoznom, vajon kit a legkevésbé kellemetlen felhívnom, hogy kölcsönkérhessek tőle.

Mostanság döbbsentem rá arra, hogy mennyire meghatározó volt életemben az örökké adós, szomszéd fiatalasszony esete. Életem kis és nagy döntéseinek meghatározója, hogy nem szeretnék adós maradni. Zátonyra futott házasságom után egyszer valaki megkérdezte, hogy én mit várok a párkapcsolatban egy társtól? Tizenkét év házasság után ért el hozzám ez a kérdés, és nem tudtam a választ. Igazából nem is értettem a kérdést, nem is értettem, hogy ezen miért is kéne elgondolkozni? Hogy én mit várok a másiktól? Semmit. Annyit várok, hogy hagyja, hogy szeressem, hogy odaadhassam neki, amim van. Miért kéne nekem bármit is várnom, hisz akkor csak adóssá válok, és az adósságot nem tudom majd törleszteni.

Cseri Kálmán Sodoma bűne kapcsán fogalmazott így az egyik igehirdetésében:

„Mi segít azokon, akik így féltik magukat? A második Korinthusi levélben ír Pál apostol arról, hogy a jeruzsálemi szegényeknek gyűjtést rendeztek a pogányokból lett keresztény gyülekezetekben is. A macedónokat kihagyták, mert ők annyira szegények voltak. Ne kérjünk tőlük, mert ők legalább olyan szegények, mint akik részére gyűjtünk. Meghallották a gyűjtést és rosszul esett nekik, hogy kimaradtak. Kérték Pált, engedd meg, hogy mi is adakozzunk, és küldjél erre is embereket, akik majd elviszik. Amikor össze-

gyűjtik, elképed az apostol, hogy milyen nagy adomány jött össze a maguk szegénységéből. Hogyan csinálták ezt? Akkor Pál rájön, mi az oka ennek: ők önmagukat adták először az Úrnak. Így könnyű a pénzükből is adni, mert aki önmagát odaadja mindenestől, az a zsebeit is odaadta, meg azt a keveset is, ami abban van. Mindenem az Úré, és ebből könnyű adni. Előbb önmagam, aztán fogok tudni a tényleges szükségeken is segíteni. Sokszor úgy, hogy magam is csodálkozom rajta.

Kevélység, bőség úgy, hogy nem adok a másoknak, és adok valamit, de magamat nem. Nem fogom meg a kezét.

Ki gyógyít ki minket ebből? Azt olvassuk az Úr Jézusról: »tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd és szívből alázatos vagyok«. A kevélységből Ő tud kigyógyítani. Aztán azt olvassuk róla: »Gazdag lévén szegénnyé lett érettünk, hogy mi az Ő szegénysége által meggazdagodjunk.« Neki volt irgalmas szeme, irgalmas szíve és tudott adni. Azt is olvassuk, Pál apostol írja: »hogy szeretett engem és önmagát adta érettem.« Jézus tud minket megőrizni a kevélységtől, Jézus lelkülete segíthet oda, hogy meglátom a szükségét, s ha tudok, azonnal segítek rajta. Nemcsak a feleslegből vetek oda valamit, hanem adok. Talán magamtól vonom meg a falamat, de akkor is odaadom, és öröm van a szívemben, nem dicsekedés, mert előbb önmagam már odaadtam neki. Így sokkal könnyebb adni.

Mióta meghallottam az Úr nekem szánt szavát, mióta tudom, értem és hiszem, hogy Krisztus énrtem is meghalt a kereszten, de mindig valami szorongás kerített hatalmába. A hála és az adósságérzés kettőssége szorongatott, a háláé a végtelen kegyelemért és az adósságtól való félelem, amit a kegyelemért kell fizetnem.

Néhány évvel ezelőtt, egy fasori bizonyágtétel után vésődött szívembe egy mondat, amit az egyik testvérem mondott: „Tudod,

mit látok rajtad? Azt, hogy te magadnak nem tudtál megbocsátani.” Aztán teltek a napok, hónapok, évek, forgatva magamban ezt a megállapítást, egészen összebarátkoztam a „magamnak nem megbocsátás” gondolattal, jártunk kéz a kézben, mert hisz ez nem akkora baj, miért kéne magamnak megbocsátani, egyáltalán kell-e, megérdemlem-e, hiszen egy gyarló bűnös ember vagyok.

Jézus meggyógyítja a bénát.

Simon András grafikája

(cikkszám: 0028; a szerző engedélyével)

Majd nemrégiben egy döntéshelyzet elé kerültem. Egy olyan döntésben kerestem és kutattam a Vezetést, amely ismét átformálta volna életem, ami talán mostanában került az elmúlt évek megpróbáltatásai után olyan kerékvágásba, hogy a körülöttem lévő zaj egyre csendesebbé vált, már nem zúgott a fülem, már nem akartam rohanni, már nem akartam mindent megoldani. És mégis – lelkiismeret furdalással terhelve – kerestem,

hogyan tudnék megint visszatérni, mit kell tennem, hogyan tudnám Isten felé – kegyelméért – adósságomat továbbtörleszteni: Vezess, Uram, mit vársz tőlem, mit tegyek, hogy ne legyek tétlen? Tudom, a tartozásom még nem járt le, sose jár le. Mondd, mi az, amit vársz tőlem? De inkább vezess, hogy mit kell cselekednem! Kinek mit adjak, hogy Neked az kedves legyen? Mert attól, hogy ő megbocsátotta a bűneimet, azért én nem feledem azokat, sose feledem. Aztán azon vettem magam észre, hogy a letett, megbocsátott bűnök újra és újra marcangolnak. Hiába tudom és hiszem, hogy Jézus értem is meghalt a kereszten, bűneim megbocsáttak, mégis adósnak érzem magam, és mivel nem fizettem ki az adósságom, újra és újra felszínre törnek.

*Szívbeli üzenet. Simon András grafikája
(cikkszám: 0516; a szerző engedélyével)*

Ingyen kegyelem. Valahogy a kegyelem előtti „ingyen” szót nem voltam képes érteni eddig, a két szó együtt nyert mindig is jelentést, valahogy ez nálam hosszú időn át

mégsem ütött be: mert brutálisan megdöbentő az ingyen.

ingyen = nem vagyok adós

De akkor most hogy van ez? „Nemcsak a feleslegből vetek oda valamit, hanem adok. Talán magamtól vonom meg a falatot, de akkor is odaadom, és öröm van a szívemben, nem dicsekedés, mert előbb önmagamát már odaadtam neki.”

Hosszú évek óta, sokszor bukdácsolva, járom az utam Jézust követve, naponta, sokszor percenként Vele beszélgetve, végtelen hálával az ajándékokért és megpróbáltatásokért, azonban minden nap ott motoszkált az önmarcangolás. Felfoghatatlan most, hogy mennyire meghatároznak minket életeseiméink, mennyire befolyásolt a mai napig az adós szomszédasszony esetéből fakadó fogadalmam, a fogadalom, ami beszűrődött minden döntésembe és vakká tett arra, hogy megértsem, mit jelent az ingyen kegyelem.

A napokban azonban az Úr gondoskodott arról, hogy legyen, akivel ezt megbeszéljem, milyen jó, hogy gondja volt rá, ismét megtaláljon egy testvérem kérdésével és mondatával, amely évek múltán folytatása lehetett az előzőnek:

„Tudod, mit látok rajtad? Azt, hogy te magadnak nem tudtál megbocsátani”, de „Vajon tudod és érted, megéled, hogy mi a kegyelem, az ingyen kegyelem? A letett bűnöket a szerető Isten úgy bocsátja meg, hogy a háta mögé teszi, nem látja többé őket. Fogadd el hát Tőle az ő végtelen kegyelmét, ingyen, nincs adósságod!”

És most már értem, nem a cselekedetimmal törlesztek, hanem már törlesztettem, amikor önmagamát adtam oda Neki, Neki, aki maga a mindenható, féltőn szerető Isten, aki megbocsátotta a bűneimet. Hogy gondolhattam, hogy én ezután még bármit is magamnak felhánytorgatok?

Hajnal Virág

ARANYOS KALICKA – EMBERNEK MARADNI

Újabb könyvvel, ezúttal kisregénnyel jelentkezett dr. Széplaki György, az ELTE Tanárképző Főiskolai Karának nyugalmazott főiskolai docense, fasori gyülekezetünk tagja. A Julianna Református Iskola dísztermében kivételes zenei és irodalmi élményt nyújtott a szeptember eleji könyvbemutató, amelyen a szerző szerényen megjegyezte: „Negyedik kötetem megjelenését követően sem képzelem azt, hogy író lettem, s beléptem a piacra.”

Célja „csupán” az volt, hogy átadja unokáinak és a jövő nemzedékének azt a tudást és világlátást, amelyre élete során tett szert. Mert miközben járt-kelt, dolgozott, mindent alaposan megfigyelt, ahogy fogalmazott, „szemezett a világgal”, s amit látott és tapasztalt, azt adja tovább. Nincs mit ezen csodálkozni, ízig-vérig tanáreberről van szó. Egész életét a tanítás tette ki, számos tankönyv és szakcikk szerzője, a „szépirodalmi terepen” sem tesz mást, mint tanít. Családrégényeit át- meg átszövi a történelem, közben pedig valami mélyszégyenes csodát művel: észrevétlenül formálja az olvasók lelkét, irányítja figyelmüket arra, hogyan tud valaki a történelem viharában is ember maradni, akár csak egy kis virágot észrevenni, s beszélgetni vele. A főszereplő Varró Róza, az orsolyitáknál végzett fiatal pályakezdő tanítónő életét kíséri végig 1940 és 1948 között Budapesten és Erdélyben. Tudjuk, nem a legfelemelőbb esztendőök ezek a magyarság történetében! Sőt!

Példaadás

A művet Sallai Éva irodalomtanár, rádiós szerkesztő méltatta. Mint mondta,

régről ismeri Széplaki Györgyöt, „pedagógus-továbbképzési kurzusain élmény volt részt venni, folyamatosan tanított minket.” Értékelése szerint a kisregény a példaadás, a hűséget, a tanári hivatás tiszteletét tükrözi, amelyet nem lehet megfogni, megfoghatóság nélkül olvasni, min-

denestől gyönyörűség történet. Huszárik Kata színművésznő a tanári pályáról, a regény születésének körülményeiről kérdezte a szerzőt, s nagy élmény volt hallgatni, amikor a művésznő felolvasásában szólalt meg a kisregény néhány részlete. A tanítás, mint elhangzott, már csak emlék, hiszen 2007-ben nyugdíjba ment. Megtudtuk, hogy sohasem volt az a fajta tanár, aki arra törekedett volna, hogy pusztán a saját tudományát adja át a gyerekeknek, s kérje tőlük számon. Sokkal inkább szeretett a tanítványjaival együtt haladni, együtt értelmezni a világot a kölcsönös egymásra hatás jegyében. „Szoktam mondani, hogy rengeteget tanulok a gyerekektől, de tőlem is lehet tanulni.” Aztán ahogy a tanítás befejeződött, s maradt idő az unokázás, a befőzés, kertrendezés, barkácsolás, bevásárlás, főzés mellett az írásra is, megszülettek a számítógépen a későbbi regények novelladarabjai is szépen sorban. „Először

Felemelő volt hallgatni Huszárik Kata színművésznő tolmácsolásában a regény egy részletét

Széplaki Blanka, az író egyik unokája

csak az unokáimnak vettem papírra, hogy ne menjenek veszendőbe ezek a történetek” – fogalmazott. Legnagyobb meglepetésére és örömére mások is érdemesnek találták, hogy könyv formájában megjelenjenek. Azt is elárulta, ennél az írásnál nem volt nehéz dolga, mert Róza, a főhős, végig ott volt a szeme előtt. „Ő súgta, mit írok.” E kisregény közép-pontjában is – csak úgy, mint előző három művében – a kisember áll. Ezúttal egy fiatal pedagógus, akinek életét a történelmi események mozgatják, taszítják mélybe vagy emelik fel onnan. Széplaki György pedig szép lassan bontja ki a történetet, végig ízes-míves magyarsággal, ami önmagában irodalmi

érték. Bölcs nagyapa, aki köré odaülnek az unokák és hallgatják az embermesét.... Széplaki Györgyöt mindig is az ember érdekelte, az, hogy milyen személyiségek, milyen belső értékekkel rendelkeznek, s képesek-e ezeket az értékeket a történelem viharaiban, munkahelyi, szerelmi csalódások közepette, megalázottságban, üldözések, vallatások közepette is megőrizni. Vagy ha nem, miért nem? Mi tartja meg az embert vagy még inkább Ki? Rózát rokonszenves lénye, magas erkölcsisége emeli ki kortársai közül, amelynek gyökere a hite és Istenhez való kötődése. Ez tartja meg végig, a viszontagságok között is, ez hatja át hivatásában, az iskolában, a gyerekek között, s innen táplálkozik az a szeretete, ami a szerzőt is rabul ejtette, s döntött arról, hogy Róza történetét megírja.

Hogy valamit tud, s nemcsak a történetmesélésről, jelzi, hogy öt unokája közül négy ott volt a nagypapa könyvbemutatóján. Az ötödik is ott lett volna, ha nincs halaszthatatlan elfoglaltsága. Énekművész unokája, Blanka maga is részese volt az ünnepi eseménynek, tiszta, kifejező énekstílusával lebilincselte a hallgatóságot.

Cseke Hajnalka

Az asztalnál a szerző Huszárík Kata színművész és Sallai Éva irodalomtanár között, elől a szerző felesége: Anikó

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi Kátének történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapjára történő tagolása – melynek igei alapja a Római levél 7,24-25 versei – jó keretet és lehetőséget kínál ehhez.

Az ember nyomorúságáról szóló első részben, amely a 2. Úrnapjától a 4. Úrnapjáig terjed, az eredendő bűnről, a bűn hagyományozódásáról, annak lényegéről olvashattunk. A második rész az ember megváltásáról szól, arról, hogy kicsoda szabadít meg, valamint az Apostoli Hitvallásról: Mít vallok én... Ez a fejezet az 5. Úrnapjától a 31. Úrnapjáig terjed. Zárójel nélkül jegyezzük meg, hogy az 1. Úrnapja kérdés-feleletei a bevezetőt tartalmazzák, és a konfirmandusok fogadalmaként hangzik el minden alkalommal templomunkban. A háladatosságról szól a harmadik fejezet, amely a 32. Úrnapjától az 52. Úrnapjáig terjed; a Tízparancsolatot és az imádságokat foglalja magában. Különös, hogy a Káté szelleme szerint a törvényt nem úgy kell fölfogni, mint valami kötelező parancsokat, és ha nem tartom meg, elveszek... Hálából cselekedhetek jót, hálából engedelmeskedhetek Istennek – fölismerem azt, hogy életben maradásomnak ez az egyetlen útja és lehetősége.

Szathmáry Sándor professzor kifejti, hogy a hála végső fokon a kegyelem megnyilatkozása. A két fogalom még szó szerinti rokonságban is áll, mert a kegyelem: kharisz; a hála pedig: eucharisztia. A kegyelem az, ami életembe árad, és a hála az, ami életemből árad. Csakis ez az egyensúly jelenti a hívő ember életének egészségességét. Az ember az életet be is fogadja és ki is árasztja. Ily módon a hála nem más, mint Krisztus kisugárzása, ajándéka, áldozata, szeretete, jósága – rajtunk keresztül. A kegyelem világán belül a hála természetes, míg a mindennapi életben, a világban a hála ritka madár. Isten a mostani nagy rohanások, száguldások és nyomorúságok közepette ránk szól: állj meg, ember! Ő a Krisztus áldozatával, Szentlelke által megújított bennünket, de mi hála helyett hálátlansággal, feledékenységgel, miértekkkel, jajgatással, zsörtölődéssel, gonosz szavakkal fizetünk ma is. Itt tartunk.

A Heidelbergi Káté harmadik részének nyitányaként olvassuk el a 32. Úrnapja kérdéseit és feleleteit!

Ha Isten minden nyomorúságunkból egyedül kegyelemből, minden érdemünk nélkül Krisztus által szabadít meg, akkor miért kell jót cselekednünk?

Azért, mert miután Krisztus minket vérén megváltott, Szentlelkével meg is újít, hogy hozzá hasonlókka legyünk, hogy a sok jóért Isten iránti hálánkat egész életünkben megmutassuk, és őt dicsőítsük. Továbbá azért, hogy ki-ki a maga igaz hitéről a hit gyümölcseiből bizonyosságot szerezzen. Végül azért, hogy istenfélő életünkkel másokat is megnyerjünk Krisztusnak.

Ezek szerint nem üdvözülhetnek azok, akik hálátlan és bűnben megátalkodott életükből Istenhez meg nem térnek?

Semmiképpen, mert amint az Írás mondja: „sem paráznák, sem bálványimádók, sem házias-

ságtörők, sem bujálkodók, sem fajtalanok, sem tolvajok, sem nyereszkedők, sem részegesek, sem rágalmozók, sem harácsolók nem fogják örökölni Isten országát”.

A 32. Úrnapja kérdés-felelete a jó cselekvésének a szükségességére és üdvösségbe vágó jelentőségére hívja fel a figyelmünket. A református felfogás szerint a jó cselekedet nem érdemszerzésre szolgál, hogy a megigazulást kikényszerítse, hanem a megkapott megigazulás termi a jó cselekedeteket. Krisztus megigazító munkája után ugyanis nem tétlen nyugalom szállja meg az embert, hanem Krisztus szabadításával elkezdődik valami egészen más életfelfogás, amely igyekszik visszatükrözni Isten jótéteményét. Barth Károly azt mondja, hogy így számunkra nem marad más hátra, csak a hála. Ezen pedig azt értjük, hogy itt Isten kegyelme adja az életet, így mi abból élünk. Háládatosság és kegyelem egymásnak megfelelnek. A háládatosság azoknak a magatartása, akik kegyelemből élnek. Káté-magyarozatában Csiha Kálmán kifejti, hogy Istennek háromféleképpen lehet engedelmeskedni: félelemből, érdekből vagy hálából. De ha félelemből nem teszek rosszat, illetve engedelmeskedem, csak olyan vagyok, mint a rabszolga, aki azért dolgozott annak idején, mert különben ütötték. Ha érdekből cselekszem, például imádkozom, azért teszem, hogy megsegítsen az Isten. Vagy ha azért adok a szegénynek, hogy tízszer annyit adjon nekem vissza, akkor még mindig nem vagyok igazi keresztyén, csak érdekeMBER, aki üzletelni akar Istennel. Ámde lehet engedelmeskedni Istennek hálából, szeretetből. Megyek a templomba, mert odavisz a szívem. Szeretem Istent, mert Ő is szeret engem. Úrvacsorát veszek, és átélem, mennyire szeretett engem Jézus. Megbánom bűneimet, nem azért, hogy a bocsánat által előnyökhöz jussak, és Isten segítsen meg jobban engem, hanem azért, mert fájnak a bűneim, mert fáj, hogy Krisztus akarata ellen cselekszem, és neki fájdalmat okozok. Adok a szegénynek, nem azért, mert ha nem adnék, megbüntetne Isten, nem azért adok, hogy százannyit adjon nekem vissza, hanem mert megsajnálom a koldust, mert visz rá a szívem, mert arra gondolok, hogy az Úr Jézus adott nekem egészséget, munkát, fizetést, akkor én hogyan adnék annak, aki nyomorultabb nálam, hiszen én milyen nyomorult lennék Krisztus nélkül – és Krisztus még az életét is nekem adta... A Káté szellemiségéből kiviláglik, hogy egyáltalán nem lehet a mi érdemünk az, ha másokon segíthetünk, hanem Istentől adott lehetőségünk, az iránta való hálánknak megmutatása. Hálánknak viszont egész életünkön kell látszódnia. Mert ha az életünk nem fedí, amit mondunk, sőt egészen másképpen viselkedünk, akkor akadály leszünk gyermekeink, unokáink számára az Istenhez vezető úton. Az éberen őrködő keresztyén élet hittel Isten felé fordul, jó cselekedeteivel pedig a világ felé. *„A világ és az élet egyetlenegy területét sem tekinti közömbösnek az Isten akarata szolgálata szempontjából, hanem a világ és az élet minden területét feladatnak tekinti, amelyet az Isten dicsőségére kell megoldania, hogy Krisztus legyen az Úr mindenekben”* – írja Tavaszy Sándor, teológiai tanár. A hálátlan életű ember viszont veszélyezteti az üdvösségét, mert *„a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában”* (Jak 2,17). Nincs örök élete annak, aki elfelejti, hogy életstílusa, ahogyan másokkal él, az nem magánügy. Egyedül az számít odaát, hogy mennyi irlalmasság volt bennem. Aki a másiktól az életet elveszi, abban nem marad semmi, ami az örökkévalóságra átkísérné. Aki odaszánja az életét a másíknak, az olyan tókéet gyűjt, amelyből majd élhet. Cselekedeteink alapján csakugyan Krisztusé vagyunk? – kérdezhethetjük. Álljunk hát Isten mérlegére: tettünk-e valami jót, nem érdekből, nem félelemből, hanem Isten iránti hálából, jutalmat nem váró tiszta szeretetből – csak az elmúlt héten is?

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

ELLENSÉG

Emlékszem, aktív sportolóként valaha így köszöntöttük az ellenfél csapatát: Üdvözljük a ... csapatát, nemes ellenfelet. Manapság viszont mintha csak ellenségeink lennének. Akivel versengünk, aki a véleményével szemben áll velünk, aki valamiért, valahogyan akadályoz minket: ellenség. S bizony a világot is egyre ellenségesebbnek látjuk. Úgy látszik, nincs menekvés, mert már a hozzáink legközelebb lévőekkel, sőt önmagunkkal is harcban állunk.

És akkor kérdezem: Szabad-e mindent, mindenkit ellenségnek tekintenünk? Ki a valódi ellenségünk?

Lám, tudnunk illene: Az, aki valóban elvehet tőlünk mindent, az életünket a kárhozatba döntheti, mert elhisszük neki, hogy reménytelenül egyedül vagyunk, segítség nélkül. Aki elhitei velünk, hogy Isten nélkül oldódnak meg a problémáink. Óvakodjunk a gonosztól!

Széplaki György

*Gondviselés. Simon András grafikája
(cikkszám: 1366; a szerző engedélyével)*

Sóvárgás Isten után

Dávid zsoltára, abból az időből, amikor Júda pusztájában volt.

Ó, Isten, te vagy Istenem,
hozzád vágyakozom!
Utánad szomjazik lelkem,
utánad sóvárog testem,
mint kiszikkadt, kopár, víztelen föld.
Így nézek rád a szentélyben,
hogy lássam hatalmadat és dicsőségedet.
Mert szereteted az életnél is jobb,
ajkam téged dicsóít.

Ézért téged áldalak, amíg élek,
nevedet imádvá emelem föl kezem.
Mintha zsíros falatokkal

laktam volna jól,
úgy ujjong az ajkam, és dicsér a szám.
Fekvőhelyemen is rád gondolok,
minden őrváltáskor rólad elmélkedem.
Mert te voltál a segítségem,
szárnyad árnyékában ujjongok.
Ragaszkodik hozzád lelkem,
jobboddal támogatsz engem.
De akik pusztulásomra törnek,
a föld mélyébe kerülnek.
Kardélre hányják őket,
sakálok eledelévé lesznek.
De a király örül Isten előtt.
Dicséretet mondanak,
akik rá esküsznek,
a hazugok szája azonban bezárul.

(Zsolt 63)

Ma!

Holnap talán az ajkam néma.
Hogy ne maradjak
szerető szóval
senki adósa;
úgy szóljak még ma.

Holnap talán merev a lábam.
Segíts, Megváltóm,
hűséges szívvel
szüntelen veled
járni a mában.

Holnap talán karom se mozdul.
Ma szent örömmel
úgy tegye dolgát,
mint a Te szolgád
itt s a síron túl.

Holnap tán a szívem is hallgat.
De ma hirdesse
minden verése:
Áldom, Megváltóm,
mentő hatalmad.

A tegnapot befödte véred.
Tied a holnap.
Nekem csak mám van.
Segíts hűséggel
ebben a mában szolgálni néked!

Túrmezei Erzsébett

Őszi csodák

Ülve a karosszékekben,
Ma legelőször néztem
Szemközt az utcasort.
A tekintetem rátévedt egy fára:
Nini még most sem sárga.
Zöldnek tartotta meg
Szép reménység-ruhában
Az, aki megtarthat mindeneket.
És én is élek,
És én is élek
S megvannak mind, akiket szeretek.
S e nekem-láthatatlan tündér-őszben
Eljönnek hozzám az őszi csodák:
Másodszor borulnak tündér-virágba
S hoznak picit, fanyar, fura gyümölcsöt
Az almafák.

S a drága földön, nem is olyan messze
Másodszor érett meg most a cseresznye,
Az elnyílt őszi-kikerics helyén,
Őszi bánat és lila gyász után,

Októberi dombok oldalain
Pompázik a tavaszi kankalin.
Rügyet bont minden ág
S belőlem is szinte nap-nap után
Kihajt egy vers-virág.
S ki tudja még mi lesz?
Lehet, hogy a közelgő karácsonnyal
Zúgni fogok erdőekkel egyetemben
Lombkoronás, orgonás áhítattal.

Ülve a karosszékekben,
Ma legelőször néztem
Szemközt az utcasort.
Az utcasor felett
Egy színes felleget.
A szemem újból rátévedt a fára.
A reménységben megtartott fára, –
S akkor gáttalanul,
Feltarthatatlanul,
Elbírhatalatlanul
Robbant ki szívemből a hála.

*Reményik Sándor – Dr. Filep Gyulának
1934. október 11.*

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **október 26-31-ig** Reformáció hete, reformációi alkalmak
- * **október 30. péntek 18 óra** közös bibliaóra
- * **November 6-7-ig, pénteken és szombaton** IKON ifjúsági konferenciára hívjuk és várjuk fiataljainkat. Bővebb információt a www.ikonbp.hu honlapon olvashatnak az érdeklődők.
- * **November 9-13-ig** evangélizáció, gyerekek és felnőttek részére külön csoportban. Szeretettel várjuk a hitükben megújulni vágyókat.
- * **November 27-én, pénteken 18 órakor** közös bibliaóra.
- * **December 7-én, hétfőn 15 órakor** időseink részére adventi délutánt tartunk, **18 órától** a szolgálók évszáró estjét.
- * **December 9-11 között, szerdától péntekig 18 órától** adventi előkészítő alkalmakat tartunk a templomban.

FASORI ZENÉS ÁHÍTATOK

- * **Október 4-én, vasárnap 17 órakor**
- * **Október 8-án, csütörtökön 19,30 órakor** orgonaest
- * **November 1-én, vasárnap 17 órakor**
- * **December 6-án, vasárnap 17 órakor**

Szeretnénk minden alkalmat megtartani, ami a missziói terv része, de az aktuális rendelkezések szerint ez változhat.

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekeinkért, akikért fogadalmat tettünk!

Bak Péter és Heltai Erzsébet gyermeke
Bak Domonkos

Bödök Gergely és Roczkó Zsuzsanna
Bödök Lázár

Bencze Máté és Ujbányai Katalin
gyermeke
Bencze Lili

Juhász Tamás és Szabó Ágnes
gyermeke
Juhász Máté

Kovács Ferenc és
Voloncs Katalingyermeke
Kovács-Voloncs Ferenc Gábor
Erdős József és Jeneses Andrea
gyermeke
Erdős Hajnalka

Varkoly András és Varga Szilvia
gyermeke
Varkoly András Sándor

Kajári Péter és Szőnyei Anett gyermeke
Kajári Alfréd

Zimányi Mózes és Csere Mónika
gyermeke
Zimányi Mirjam

Ottmár Dávid és
Gáspár Anna Magdolna gyermeke
Ottmár Lizanna

Révfy László és Klampár Judit Beatrix
gyermeke
Révfy Alexandra Eszter

HETI ALKALMAINK

- ◆ **270. Hajnal Cserkészcsapat őrsi foglalkozásai**
5-6. osztályos lányok őrsi időpont: **hétfő 16.00-17.00** Őrsvezető: Szecsei Anna
5-6. osztályos fiúk őrsi időpont: **csütörtök 15.30-17.00** Őrsvezető: Diószegi Keve
2-3. osztályosok őrsi időpont: **péntek 16.00-17.30** Őrsvezetők: Gurzó József, Kovács Botond és Schidlík Léna
Helyszín: Julianna, technika terem
Egyéb elérhetőség: Németh Kristóf csapatparancsnok Tel: +36204469150
Email: nemkristof@gmail.com
- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás vasárnap 10 óra**
3 korcsoportban iskolások részére és 1 korcsoportban az óvodások 3 éves korig gyermekmegőrző
- ◆ **Siloám imacsoprot a szenvedélybetegekért hétfő 18 óra**
- ◆ **Bibliaóra kedd 10 óra**
- ◆ **Bibliai közösségi óra szerda 18 óra**
- ◆ **Bibliaóra csütörtök 15 óra**
- ◆ **Fiatalfelnőttek köre péntek 18 óra**
- ◆ **Ifjúsági óra péntek 18 óra**

LELKÉSZI HIVATAL

hétfő, szombat, vasárnap: zárva
kedd, csütörtök, péntek: 10–13
szerda: 10–13 és 15–18

Mostani számunkba a fotókat és grafikákat készítették: Devich Márton, Devich Réka, Édes Gábor, Gránitz Miklós, Halász Kinga, Jókuti György, Kéri Mózes, Simon András, Somogyi Péter, Martinecz Nóra, Martinecz Márk, Pacher Luca, Széplaki József.
Isten áldását kérve köszönjük munkájukat, szolgálatukat.

HAVI ALKALMAINK

- ◆ **Gyülekezeti imaközösség a hónap 2. vasárnapján 8.30**
- ◆ **Istentisztelet utáni teaház a hónap 2. vasárnapján**
- ◆ **Zenés áhítat a hónap 1. vasárnapján 17 óra**
- ◆ **Úrvacsorai istentisztelet a hónap utolsó vasárnapján 10 és 17 óra** (mindkét időpontban ugyanaz az ígéhirdetés)
- ◆ **Párapoló tanfolyam a hónap 1. hétfőjén 18 óra**
- ◆ **Férfi bibliaóra a hónap 3. keddjén 18 óra**
- ◆ **Baba-mama kör a hónap 1. és 3. csütörtök 9.30** (gyermekmegőrzéssel)
- ◆ **Pároskör I. a hónap 3. péntekjén 18 óra** (gyermekmegőrzéssel)
- ◆ **Pároskör II. a hónap 2. szombatján 17 óra** (gyermekmegőrzéssel)
- ◆ **Közös bibliaóra a hónap utolsó péntekjén 18 óra**
- ◆ **Női kör a hónap 2. szombatján 16 óra**

KOLUMBÁRIUM

hétfő, szombat: zárva
kedd, csütörtök, péntek: 9–13
szerda: 9–18
vasárnap: 9–10 és 11–12.30

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor, Halász Kinga,
Somogyiné Ficsor Krisztina

Felelős szerkesztő: Cseke Hajnalka
Olvasószerkesztő: dr. Széplaki György
Tördelőszerkesztő: Kovács György